

Fényszületés

A Magyar Alkotók Internetes Társulása antológiája

2003

**Magyar Alkotók Internetes Társulása
Miskolc**

**Felelős kiadó: Szabó Sándor, a MAIT elnöke
A kiadó címe: 3516. Miskolc, Pf.:4.
Honlap: <http://mait.ini.hu>
E-mail: mait@mailbox.hu**

© MAIT, 2003.

TARTALOM

Előszó

Bognár Barnabás

Bor István Iván

Demény Zita

Dr. Gaál Ernő

Fetykó Judit

Gárdonyi Szilárd

Hornok Magdolna

Horváth Sándor

Kincses Katalin

Majoros Zsuzsanna

Mészáros János

Mohácsi Józsefné Zsóka

Mohácsy Donáth Csaba

Novákné Kovács Ágnes (Ágica)

Popity Vargáné Mohácsi Kinga

Radnai Katalin

Somossy Katalin

Szabó Sándor

Szabó Zsolt

Tárnok Mihály

Varga István

Az alkotók arcképcsarnoka

Előszó

Kedves Olvasó!

Miközben ültem a kézirat fölött, azon töprengtem mit is írhatnék bevezetőként az alkotások elé. A művek önmagukért beszélnek. Megítélésük az ön és utókora dolga lesz.

Milyen nyomot hagy az emberben önmagában egy-egy alkotás és egészében ez a könyv? Egyben bizonyos vagyok, kellemes és hasznos kikapcsolódás lesz a hosszútéli estéken. Tanulságos és elgondolkodtató írások ezek és szép képek nem csupán illusztrációként, inkább az anyagból való alkotás életre kelésének bizonyítékaiként szerepelnek a szem gyönyörére. Az alkotók teremtő vágyának bizonyítékait láthatjuk.

Az ember szükségletének érezte mindig a szépet, a jót, a jelenségeket ábrázolni, s keveseknek megadatott az érzék a kivitelezésre is. Nekünk, olvasóknak maradt a bennünk leszűrődött gondolatok, és a szépség befogadása.

A cím önmagában is különös és annyi belső tartalommal bír, hogy érdemes elgondolkodnunk fölötte. Talán e kötet megjelenésének ideje is kapcsolatban lehet magával a címmel.

Decembert írunk. A nap-éjfordulót, Jézus születését, az évváltás óráit követjük szemmel és lelkünkkel, érzéseinkkel e napokban. Fényszületés. Mormolom a szavakat, mintha valami ima lenne. És valóban az. Megszületik a fény, a sötétség elvész a mulandóságban. Főnixként szárnyal ismét az elkövetkező hónapokban, míg el nem éri csúcsát és ismét az egyre sötétedő napszak nem lesz az úr.

Az alkotó alkotni vágyásából keserves önmaga számára úttalan utakon megszületik az alkotás, az alkotások sora.

Ahogy a tűzből kilépő madár, úgy a formátlan anyagból teremt valamit és engedi szárnyalni a művész. A papíron még bármi lehet amíg a gondolatok rá nem kerülnek és meg nem töltik azt. Ekkor önálló életre kell, és szárnyalni kezd saját világában.

Az anyag megformálva hasonló utat jár be.

Egy szó mint száz, biztosan tudom e könyv a tűz mellett nem gyújtósnak való.

Hasznos könyvforgatást kívánok minden olvasónak!

*Miskolc, 2003. 11. 23.
Varga István, a MAIT titkára*

Szabó Sándor: Fényszületés

Sötét felhők takarják,
rejtik el a napot:
vakon rohan a világ.

Csak az erőszak baljós,
imbolygó árnyai sejtetik
az emberiség tetteit.

A pénz és a vér
émelyítő édes illatát
kavarja a szél,

nem pihen a kaszás:
egykedvűen vág rendet
az időtlen jelenben.

Fényszületésről álmodnak
a különc tollforgatók,
és csak írnak, és írnak...

2003. 06. 29.

Bognár Barnabás

Születés

Zene zaja, csöndje nincsen
De csend: zaj zenéje van
S most a boldog béke kincsem
Semmi susog hangtalan

Hang koppan, eső cseppen –
Hallottam az esőcseppben
Ábrándozó árnyad
S a nincsen-porból varázskézzel
Észrevétlen kitalállak

Álmokból árnyak lettek
Erős fényben megszülettek
Simogatón sírva
És kérdésekre megfeleltek
Ujjukkal a porba írva

Lobbanékony mosolyodban
Megjelennek tetteim
S minden egyes halk szavadban
Cseppenékeny könnyeim

Nevető fény

Fény vagyok, elterülök,
és hullámot játszok a pocsolyán.
Erre jönnek az emberek,
grimaszokat küldenek felém,
s én nevetek azok tükröződő mosolyán.

A nap nevet

Megcsiklandozom az eget,
s a nap nevet
onnan vissza rám;
e viszonzatlan szeretet
miatt lehet
kedves az imám.

Meghalni minden este

A reggeli fény szült engem,
s nappal friss feledés készült
csendben a tegnap felett –
s mire lassan felnőttem,
egy nappal megint kevesebb lett.

A sötétségről

Nem szeretjük a sötétséget. A fényt nagyon.
De a fény csak akkor él, ha sötétség veszi körül,
és akkor a legfényesebb, ha legsötétebb a sötét.
A fénynek legalább akkora sötétségre van szüksége,
mint ő maga,
hogy teljes fényességében tündökölni tudjon.

Bor István Iván

Bor István Iván alkotása

BK

Bor István Iván alkotása

Demény Zita

Megérkeztem

No zsupsz, máris bent vagyok
kényelmes ez a hely
úgy döntöttem maradok.
A többiek csak vándoroljanak,
de én az biztos,
hogy keresek valakit,
akivel megoszthatom itt a boldogságom.
Lám velem szemben jön,
milyen szép és takaros!
Azt hiszem szerelmes lettem,
minden egy pillanat volt.
Ő rám nézett,
én meg ő rá...
Ó ezt a csodát,
s azt gondolom,
hogy a házasságkötésünk
tökéletes volt.
Hű, de nagy a változás,
tegnap még ketten,
ma már egybeforrtunk.
Ez túl sok, biztos csak álmodom
s mire felébredek hűlt helye lesz mindezeknek.
De, nem, tévedtem.
Egyre furcsább alakom van nekem.
Nem tudom mi lesz,
még a gondolataimban sincs mivé formáltatok.
Most már egészen megváltoztam,
valami apró kis herkentyű dobog a
bal oldalomban.
Jé, de furcsát tapasztalok!

Egy és kettő,
ni-ni már látok!
S van már orrom, pici fülem,
s a szám is meg van nekem.
Nahát még egy kicsi kéz,
s egy másik is,
mozog együtt, de külön is!
S van már pici pocim,
lábam kettő is.
Most megint valamit felfedeztem,
hű egy zsinór, vajon mi lehet ez?
Mindjárt meg is nézem,
de nem, inkább szundikálnék

most egy kicsikét.
Hiszen ma annyi érdekessel
találkoztam.
Máris behunyom a szemem,
s elszenderedek...
Na, na de most mi ez?
Ez a zsinór mozog
Valami furcsa lé
a számhoz ért,
még egy percet sem hagynak,
pedig végre aludni szeretnék!
Hű, de ez nagyon finom,
ha ez jön, akkor mindig elfogadom!
Hé te ott,
honnan tudtad, hogy éhes vagyok?
Ha már aludni nem tudok
most egy kicsit játszadózom
giling-galang,
ezt a zsinórt jól megrángatom,
ha üres lesz a pocakom.
Ismét valamit észrevettem,
ott lent egészen újat tapasztalok.

Na, de most mit nézegettek,
ne kíváncsiskodjatok!
Mert az az én titkom,
hogya kisfiú vagy kislány vagyok.
Majd egyszer megmutatom,
addig pedig ne vizsgálgassatok!
Hű most valami szokatlant hallok,
egy kedves néni, s bácsi hangot.
Jaj néni kérem ne szaladjon,
mert én itt bent nagyon rázkódom!
Na végre, ó abbahagyta,
hű most énekel,
milyen szép a hangja!
Közelebb kellene húzódnom,
de azt mondom,
legyetek már végre csendben,
mert most hallgatózom!
Most már tudom,
a néni az anyukám,
a bácsi ott kint az apukám.
Hű, most másról is beszélgetnek,
azt mondják nagyon szeretnek engem.
S van egy bácsi, Jézus,
aki még tőlük is jobban szereti a gyermekeket.
Akkor majd én is megkedvelem,
biztos aranyos bácsi lehet.
Anyukám édes,

ne aludj, hisz én felvagyok,
hallod az ujjammal neked kopogtatok!
Na jó aludjunk,
ha így akarod!
Jaj valami történt,
ez a hely nagyon kényelmetlen
már nem férek el,
valami kijáratot kell keresnem.

Ott egy pici rés,
meg is nézem mi van a végén.
Hú, de szoros,
anyukám segíts,
mert nehezen mozdulok!
Nahát mennyit erősödtem
azon a résen már kint a fejem,
most a vállam,
hú, de a pocakom még bent van.
Anyukám édes!!...
Na végre!
Már lábbal is kint vagyok, s sírok,
de édes Mama.
Íme megérkezte,
s már egészen a tiéd vagyok.

Alkonyati csend üzenete

Dicséret, magasztalás, hála!
Neked, Jézusom, ahogy itt megyek a mezei úton.
Két oldalt napraforgók mosolyognak,
levelük meg-megzizzen a lágy szellőtől.
Itt-ott nyomok, hol állatok pihentek meg
valamikor az éjszaka csendjében
a földből kis virágok nyílnak,
mint megannyi apró üzenet,
mely neked szól, Vándor, hogy figyelj
s kérdezz Uradtól!
A hegy némán bámul,
a napsugár csíkja kukucskál az orom mögül.
Nyugodni készül az erdő, a rét
s az alkonyat pírja int felém.
Az égbolt kéklőn kék,
a messzeségben úgy érzem jelenléted
Jézusom, ahogyan még sohasem éreztem én.
Titkok és üzenetek, csend és szürkület.
Ez neked is szól, ki még nem tudod,
mit jelent az Isten szeretete,
de egyszer majd megérted.

Dr. Gaál Ernő

Karácsony estéjén

Sejtelmes szürkületben hajol rám az est.
Megtépázott felhők feslett dunyháiból
Milliárd hópehely szállingózni kezd.
– S én nem tudok ocsúdni varázsuk alól.

Zúzmara kristállyal ékeskednek a fák.
Kérgüket mustráják didergő vadnyulak.
A nyár méhei mély álmukat alusszák...
Csonttá fagyott tájon rideg a hangulat.

Meddig a szem ellát, mindenütt csak hó van.
Szánját húzva csilingel deres szőrű mén.
Tűzvirág tündököl cserépkandallóban:
Jó otthon maradni télvíznek idején!

Betlehem jászlából kisdedsírás hallik.
Kegyelmet hoz nekünk a mennyei dallam,
Amely mint angyalok szózata visszhangzik:
Át a pusztaságon egyre hangosabban.

Szívemet e jászol-oltárra helyezem:
Hívásom feladva szememet lehunyom,
Hogy lelkem magasztos szent-űrben lebegjen,
Fájó bűneitől végleg megtisztuljon.

– Érted-e, ember! ki versemet olvasod:
Mit ér az ajándék, a díszes fenyőfa?...,
Megváltónk igéjét, ha föl nem foghatod:
Állhatsz végítélet napjáig alatta...

Szent karácsony estén szívünk forrjon össze:
Bensőnkbe béke, szeretet költözzön.
Lelkünket a jóság imája fürössze,
Boldog lesz majd akkor mindenki a Földön.

A tél kérdései

Ablakom üvegén zordon pillantású
Ordas idő látszik.
Öreg fenyő dermedt ága s dérvirágos
Tülevele fázik.

Rideg, jéggé fagyott világ kérlelgeti
Az erőtlen Napot,
Ébressze föl verőfényes nyári mását,
Aki elszunnyadott,

De a Napnak nincsen riasztani kedve,
Búsan lép előre.
Fáradt izmán érzi, hogy jövő tavaszig
Nem kap már erőre.

Vajon az én Napom milyen választ adna
Ha kérdőre vonnám?
Nagy lángon égne? – vagy kidőlné a sorból
Erejének fogytán?

Odakinn tombolnak a zúgó viharok,
Majd mind véget érnek.
Bár én tudhatnám, hogy életem harcai
Mikor érnek véget.

Fetykó Judit

Karácsony

Fehér dunna alatt álom,
hóban lépeget Karácsony.
Díszítik a fenyőfákat,
főzik a jó vacsorákat.

Hulló hóban, álom éjen,
meglátogat Jézus éppen.
Cukrot hoz a fenyőfára,
s lesz abból karácsony fája.

Minden gyerek várva-várja,
mit hoz az ő Jézuskája.
Rejtekhelyről előkerül
az ajándék, s csengő csendül.

Karácsonyfa csillog-villog,
csillagszóró szikrát pattog,
pásztorokról énekelünk,
jó, hogy most együtt lehetünk.

Fenyőillat van a házban,
dió, mák a friss kalácsban.
Havas, fehér, puha álom,
hóban lépeget Karácsony.

Régi fénykép

Fény játszik a díszeken,
fenyőfa karácsonyi díszben,
előtte áll egy boldog kisgyerek,
hatalmas, csillogó szemekkel nevet.

Boldogság az, mi vele van
az ünnepi fenyős csillogásban,
sugárzik róla, hogy szeretik,
mindenben kedvét keresik.

Szemében teljes a bizalom
– ez a kép ma már emlék, álom.
A karácsonyt most nagyon várja,
tudja újra van boldogsága.

Sugárzik róla, hogy szeretik,
mindenben kedvét keresik,
várják, vele teljes a karácsony,
az angyal neki csenget a fenyőágon.

Tél

A fehér összes árnyalatával
játszik, festi a tájat a tél.
A város szélén a sok fával
csipkepróbát tartva beszél.

Ez itt a hideg csontfehér jég,
ez meg a hófehér, vastag dér,
az a hamvasan fehérlő, még
alig kezdődő köd tejfehér.

Bársonyfehér a fenyőágon
a tűlevélre csapódott zúzmara,
szikrázó fehér a gallyakon
a felrakódott dér maga.

Hópihék puha-pihe lágyan
csöndben mindent beterítenek,
ezernyi kicsi fehér kristályban
ott van a téli üzenet.

Fenyőág, csengő, karácsonyfa,
s minden szép, mit a tél ígér,
a fehér csipkevarázs fokozta
kékesfehér, szikrázó, téli éj.

Vigília

A felhő földön jár,
betakarva a táj,
nem látszik már a hegy,
jön lassan a hideg,
deres a gally, az ág,
ez téli virág,
mint a hamvas lepel
a dér úgy átölel.

A felhő földön jár,
hótakarta a táj,
kinn a fehér varázs,
benn a fenyőfaág,
csillogó díszait,
az ünnep színeit
ma estére várjuk,
a jászlát csodáljuk.

Gyertya lángja villog,
csillagszóró csillog,
csend van, az alkonyat
puhán, csendben halad,
lágyan satírozva,
zúzmarával rakva
meghozza a telet,
hozza az ünnepet.

Hull a hó

Hull a hó, hull, lassan szitál,
halkan, zizegve földre száll,
a tél mára megérkezett,
pelyhesfehér a havas csend.

Lassan hulló hóesésben
lépeget az ünnep szépen,
halkan kopog minden házon;
Béke legyen a világon!

Béke, étel, meleg szoba,
hova belép a Jézuska,
minden házat megkeresve,
hol várják őt az ünnepre.

Fehér, hamvas téli éjben,
minden menyasszonyfehérben,
karácsonyfa a szobában,
mindegyikünk otthonában.

Érintetlen fehér dunna
alá van a táj bebújva.
Ünnep van. Halk neszezéssel
hull a hó, s repül a széllel.

Advent végén

Kapkodó teljességkeresés szeretetpótló
igyekezet mindenváró semmit el nem
fogadó elégedetlen hiányban hiányt
teremtő lázas lüktetés abszolút zérusfok
fagyos semmije.

Írányt mutatva áll a csillag
fertőzve mentve titkot quantumnyi
rezgést átörökítve sejtekbe
kétélű lehetőség fagy égés
megközelítés függvénye.
Elfogadó nyugalom szeretetrezgések
félelmet oszlató meleg szívérintés
biztosan tartó társ közelsége
gyermek bízató mosolya kvantumnyi
rezgés energiája ma itt.

Távoli tájban,
abban a házban,
foltozd meg hited,
s ha ragyog szíved,
gyűjts gyertyát te is,
fény lesz benned is.

Karácsonyi ének

Most a legszebb a fenyő zöldje,
ezüst talpban félszegen várja,
lesz-e ma estére belőle
karácsony ékes, büszke fája.

Cukor, angyalhaj, színes lámpák,
kristálygömbök ékítik a fát,
kinn a csillagok muzsikálják
karácsony éje legszebb dalát.

S elindul a messzi homályból,
mit hiába kutat tudomány,
mindenkit megérint, elvarázsol
a meleg szeretetadomány.

Megkapja mindaz, aki kéri,
az is ki hit nélkül ténfereg
s tagadásában nem reméli;
neki is jut égi szeretet.

Csilingelve, millió ajkon
zengve szól az éjféli ének,
ünnep van a hívó világon,
a lélekgyertyák mind fehérek.

Téli tájban

Hófödte tájon, túl ködfátyolon,
végtelennek látszik a mező,
hull a hó, s a fehér paláston
a kristály csipkeszél egyre nő.

Cinke röpül az etetőre,
hol szalonna csüng madzagon,
éhes veréb ül a tetőre,
lesi a tyúkot az udvaron.

Kerítés tetején a szarka
cserregve vendégeket jelent,
a hó a mezőt betakarta,
varjústól ehetne idebent.

Míg keringelve lóg a cinke
szalonnástól körbe, s csipeget,
félve leszállva, nézegetve
veréb nyel tengeri-szemeket.

Beburkolódzva, tél-ruhában,
a rövidke nappal elpihen,
korai este homályában
dér száll a világra csendesen.

Csillag

Keleti tájon, ocsúdva, fájón
kel fel a csillag.
Pályája régi, ívét nem méri
tudja kit hívhat.
Útját befutja, zeng a világba
égi éji dalt.
Szórja a fényét, szeretet-kévet
bőven arat.
Hol hit sugára hull tiszta tájra,
szív befogadja.
Karácsony éjen, éjféli fényben
kél lélek-napja.

Karácsony

...várunk; ma megszüless, hozd el nekünk ismét a csodát,
szándékát tiszta szeretetnek, örök ismétlődésben megújítást.

Nincs ma semmi új napunk alatt,
tagadás, vad eszmék, cáfolat
próbálja megingatni a lelket.
Ritka, hol van, s él még szeretet.
Sosem volt Isten és Te meg se
születtél, az egész csak mese
– korszakunk mindent megmagyaráz,
s a kielemezett új igazság
mára minden mást semmivé tesz.
Most minden mást, jót semmivé tesz?
Rémület tölti be a lelket,
üres a világ és céltalan.
Születni a halálért kellett(?)
s közti időnk oly bizonytalan.

Karácsony. Van. Ismét eljön
az ünnep az ajtón beköszön.
Jöjj hát! Éljük át ma a csodát!
Fényed a szeretet, s a téli napfordulás.

Némuljon el minden ezen az éjen, csillagod ragyogjon,
szereket beszéljen,
fakadjon, zengjen fel a lélek legmélyén a szeretet himnusza
karácsonynak éjén.

December végén

Hegyek alján, erdő szélén
Lisztként szitálva hull a hó,
Avar alatt, bújva, mélyen
Álmát alussza Év apó.

Szél nincs, a hó csendben szálldos,
Súlya a földre vezeti,
Hideg, fehér úton álmos
Lovait a tél kergeti.

Lombos, bokros erdők felett
Kemény, havas, magos tájon
Dér mirtuszos túlevelet
Hizlal a köd minden ágon.

Szurdokból a szél kitódul,
Megkavarja hónap pelyhét,
S míg az idő egyre mordul
Az év már nem leli helyét.

S mire múlik a december,
éjfél jelez minden óra,
eljön az új évezreddel
századunknak fordulója.

Meseházikók

Forognak parányi házikók,
Mit nagyapó keze faragott...

S míg
Szalmából font, fából faragott
parányi házikók forognak,
habperecek és aranydiók.

Ezüstgömbök tündökölnek.

Habos rózsaszín mind a gyertya,
Csipkés a cukor papírja.

Tobozok, diók, aranyalmák.
Mind mesebeli régi emlék.
Karácsonyfánk tükör előtt állt,
– csillogását megkétszerezték
szikrázó gömbök, gyertyafények –
s mögötte tükör a végtelenbe
mit láthat gyermek tekintete.

S forognak parányi házikók,
mit nagyapó keze faragott.

Nappali homály

Homályos párarengeteg,
egyre sűrűbb a lég-elegy,
nő a ködfal, nő, egyre nő.
Hideg ujjal festi a mező
színeit mattrá váltva a tél.

Fagyos napok. Tél varázsa
dérből csipkét rak az ágra.
Nappali hars zsibongásból,
derengő, fehér homályból
kiszáll az ünnepélyes csend.

Hóherceg

Zúzmara lepi lassan az ágot,
tisztul a köd, s csipkét rak belőle a tél,
festi fehérre a kertet, tájat,
Hóherceg tél-csipke országáról mesél.

Különös, égőfehér ez ország,
hol mindent a kemény jég, rideg fagy ural.
Mit itt megmutat és elhoz hozzánk,
csak játék neki az évszagos mínusszal.

Zúzmara lepi lassan az ágot,
fehér mirtusza így hinti a csodákat,
Hóherceg kacagva von palástot,
míg keringő hópelyhek lepik a tájat.

Gárdonyi Szilárd

Szonett hétfőn

Tudom, vagy tudni vélem (így!): e bűnös ébredés,
a gyorsan lábra révedő, még vak tudat botor
próbája csak mély érkezésünknek, s a tévedés,
oly egyszerű, akár az 1x1. A lét sodor,

mi is sodrunk azon, fél szemmel nézve még
az ő szabályokat, miket nagyobb erő kotort
elő (míg rácsodálkozni avult szokás). Ekként
bemért a cél, és megfeleltetni magunk motor-

ként működik. Fejed fordítsd már végre el, s ébredj!
Magadban mássz hegyet, ne másnak! ez fizethet csak
– a bér így nem lehet csekély. Javadra dől még egy:

ha mindig elveiddel hüen élsz.

Áramként csap
majd a felismerés, beásottan hat a méreg:
reménytelen célod tévelyít, utad végül megcsal.

Árok

A cél hegyezte talpra lábam és
úton voltam mikor széthullt e kép
nevem nincs sorson-fosztott lettem én
kapaszkodó tág ismeret nem él
nincs vég se bennem, törtnek az egész
lettem lét nélküli hangoskodó fájdalom...

lúktet a csillagközi utam
kehelyzene csent lehelete
ébreszt még – de üresjárat rég nem kell,
verejtékhaz felkentjeként döbbenek,
nyitott szemem zárak
és a legnagyobb árok
épp a felismerés hogy mindig és újra
ugrok.

Csak a tavasz (már megint...)

női mellek felvonulnak,
bennük a levegő útnak
indult, reptet égne engem,
tekintetet csípők lopnak,

feszülten lóg ébren álom,
domborodik, fény kútjából
kicsobbanó vágyam dagad
ösztön perdít, ugrok mából,

fénykarimát a tavasz szab,
nincsen jobb és nincsen rosszabb,
ez a sors jut úgyis ma rám,
csodákban nyúlok el hosszan

töltve újra sodor a vágy,
mindig így lesz, most is, ha már
bedigizett női fenék
ez a tavasz, hamis dalát

neked ropom, szeld az időt,
ha a sorból minden kidőlt,
alig maradt más választás,
csak a tavasz csak a tavasz
csak a tavasz

Parttól partig No. 6.30

Vizet loccsant a kávéfőzőbe, amíg
tekintetében összeér a fény leve,
s a part homálya; íve visszaring.
Miért, hogy nem hajókürt a csend neve?

Majd szörcsögés – betör a nyers habok mögül,
elrendeződve minden zaj az asztalán,
ahogy a gomblukakba ferdén gomb röpül,
elengedi végül sodrása is talán.

Végül is nem vagyok

Hároméves gyerek vagyok. Anyám elvisz az orvoshoz, mivelhogy egy szót sem szólok, nem beszélek (nem-e valami bajom van). Az orvos mosolyog, „mindent ért ő, csak nincs kedve beszélni”, így. Aztán hogy megint nyolcvankilenc, örülök, ha időben jön a székletem. Vagy ha eljutok a mellékhelységig. A kettő, hogy csak ritkán jár együtt, állandóan mos rám egy közepes termetű nő. Nem tudom kicsoda. (ám órála tényleg csak annyit, hogy megszállottan romantikus. Esténként gyengéden, és fékevesztetten is tud a klitoriszával játszani).

Az is én vagyok, amikor magamévá teszem a nőt (hősnünk múlt század elején élt – nevét hagyományosan elhallgató – vékony testalkatú, meg sem született és máris tagbaszakadt férfi, vagy nő, a történet szempontjából lényegtelen. Kifejezésmódja alapján középkorú értelmiségi, vagy egy alkoholista vízvezeték-szerelő szerető. Vagy mindkettő).

Ajzva vagyok, csupa ágaskodás, csupa megfeszített élvezet-húr. Aztán tompa, érzéketlen elaggott váz, alighanem csak emlékkép, egy foszlányos árnyéka valaminek.

Hogy dicsérnek, ünnepelnek! Rajongok, tipratok. Ünneplés.

Nem az nincs. Nincs ünnep, csak a sorban állás. Elöttem is, mögöttem is ugyanaz.

Megkétszereződött minden. Osztódik a látóhatár. Osztódva az idő és a tér, szembejövök velem, kigáncsolom magam, jaj, de neveletlen vagyok! Aztán megint csak a csend vigasztal, meg a szférák zenéje este fél nyolckor, ahogy akkor az erkélyre kiülök az üveg bikavérrel.

Az is, ahogy hangosabbra veszem a zenét, ahogy a szemem eltakarom. Elejtem a boros üveget, és egy cserép elvágja (elvágta) a tenyerem (tenyerét, tenyerünk), ahogy feltápaszkodna. Egészen mély a seb. A vér csöpög a papucsra is, meg a kőre. Akkor, ott abban a pillanatban, ahogy az erkélyen már állva ugyan, de még nem mozdulva kétszer is végiggondoltuk a tennivalókat (kétszer a megkétszereződés miatt, meg mert a piától és a hirtelen felállástól még nem volt egészen jól). Nem volt kedve beszélni sem az orvossal, sem kiáltani a fékevesztett nőnek.

Különben is, hol volt ő már akkor.

Hornok Magdolna alkotásai

Babácska

Nigériai asszony

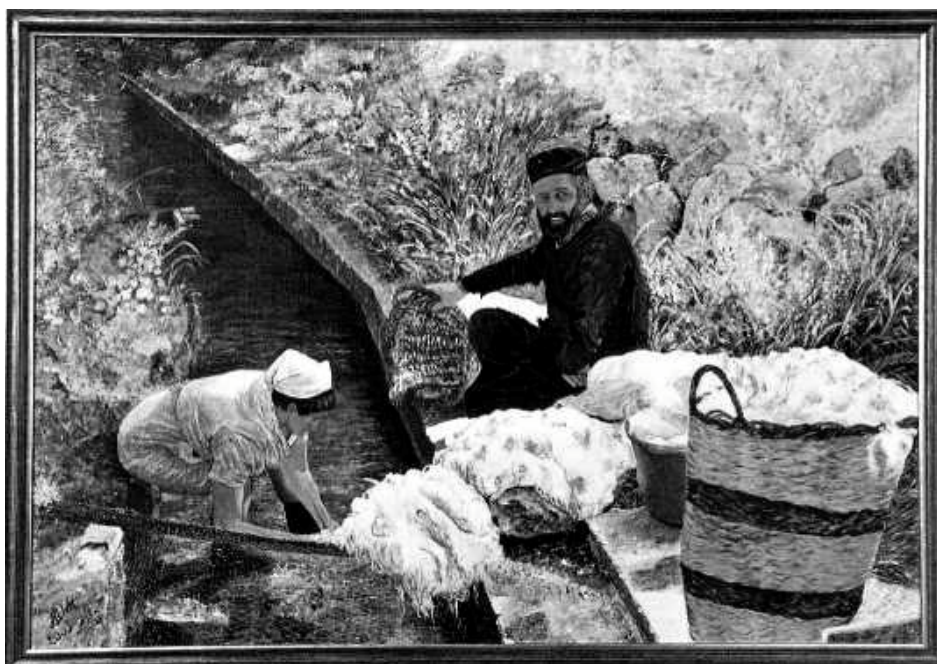
A tímár

Harangozó szerzetes

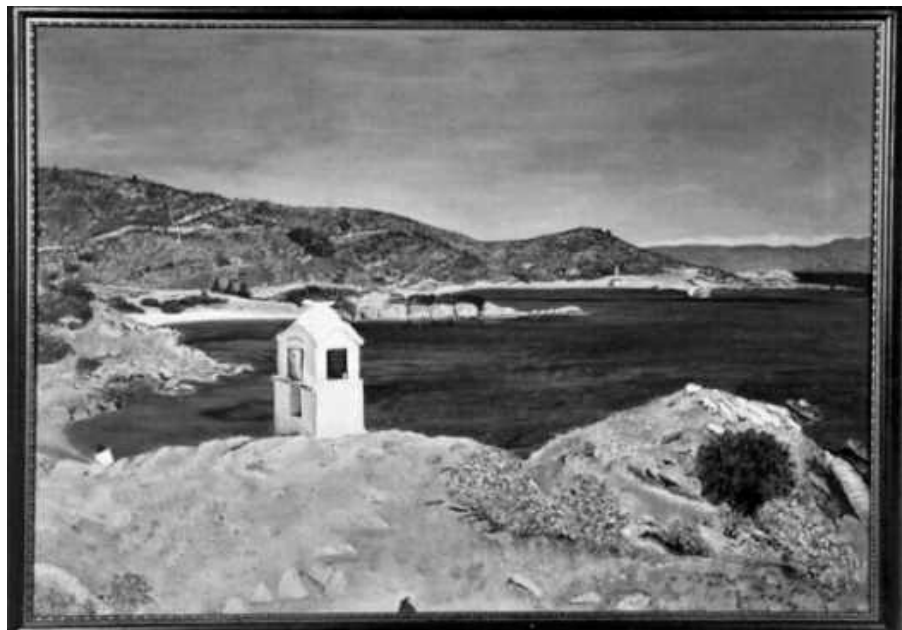
Korfui öböl

Gyapjúmosók

Mont Saint-Michael

Sarti

Horváth Sándor alkotásai

Kincses Katalin

Mária látogatása

Mária a vasútállomáson állt bőrönddel a kezében, táskával a vállán.

Kinézett a váróterem ablakán, látta a zöldellő fűvet, a fákon bontakozó leveleket, közelében egy aranyárgán ragyogó bokor virágzott. Érezte a napsütést, ahogy a hosszú tél után simogatásával feléleszti dermedtségéből a természetet. Várakozás közben halványan felsejlett benne a gondolat, hogy talán mégis életben fog maradni. A fejében gomolygó szürkés köd lassan oszladozni kezdett, miközben helyére az a kérdés tolakodott, hogy mikor romlottak el a dolgok körülötte.

Még főiskolára járt, amikor a leendő férjével megismerkedett. Emlékezett arra a nyárra, amit először együtt töltöttek. Néhány napot voltak egy Balaton parti kempingben a barátaikkal. Mindannyian jókedvűek voltak, sokat nevettek, nappal a vízparton strandoltak, esténként járták a szórakozóhelyeket. István, aki később a férje lett, kedves volt, gyakran tréfálkozott, vicceket meséltek egymásnak, jól érezték magukat. Ő egy másik városban járt főiskolára, egy közös összejövételen ismerkedtek meg. A nyaralás után el kellett válniuk, de tovább tartották a kapcsolatot. Telefonon gyakran felhívták egymást, Mária leveleket is írt, de István nem szeretett levelezni, így nemigen válaszolt, inkább telefonon beszélt, akkor is röviden, hogy ne kerüljön sokba, többnyire a legközelebbi randevú idejét beszélték meg. Amikor tudtak, találkoztak, hetente, kéthetente, szerencsére a két város nem volt messze egymástól. Mária szerelmes volt, bár egy kicsit bántotta –, ami már a nyaralás során kiderült – hogy mindig annak kell történnie, amit a fiú akar. Barátnői megnyugtatták, hogy ez természetes, a férfiak már csak ilyenek, de majd ő is meg fogja tanulni, hogy észrevétlenül és ügyesen elérje azt, amit szeretne.

Mária nem tudta elképzelni, hogyan lesz tovább. Utolsó éves volt a főiskolán, ezért úgy érezte, hogy most kell összekötni az életét valakivel, úgy gondolta, hogy amikor már dolgozni fog kevés lehetősége lesz társat találni. Így a következő nyáron megtartották az esküvőt. A lány boldog volt, hogy tartozhat valakihez, és örült, hogy mindenki megtudhatta, nem egyedül él többé, asszony lett.

A hétköznapiak során Mária anyósa és férje egyre többet hangoztatták, hogy mennyire szeretnék, ha a házasságból gyerek születne. István azt is hozzátette, hogy reméli fiú lesz, aki az ő nevét tovább fogja vinni. Amikor az asszony terhes lett, anya és fia nagyon boldogok voltak, és ő is örült, ha a megszületendő kis lény jutott eszébe, de mégis alig titkolt szorongással gondolt a jövőre. Úgy érezte, férje kezdeti gyengesége a házasságkötés óta egyre fogy. István gyakran elmondta, hogy elégedetlen felesége háziasszonyi tevékenységével, aki a munka után hazaérve egyre fáradtabban igyekezett az otthoni munkát elvégezni.

A férfi bármilyen segítségre vonatkozó kérését elutasította, mondván, ez női feladat, és mások sokkal több munkát is könnyedén elvégeznek. Felesége terhességének kiderülésével valamennyire megváltozott, néha hajlandó volt a vásárlásban segíteni az asszonynak.

Néhány hét telt el, amikor Mária a szokott napi bevásárlását elvégezve ért haza a munka után. Nem cipelt nehezebb szatyrot a szokottnál, mégis az eddigieknél fáradtabban és egyre furcsábban érezte magát. Majd hirtelen görcsöket érzett a hasában, s a rémület lett úrrá rajta. Amikor görcsös fájdalmak között elkezdett folyni belőle a vér, már tudta, hogy mindennek vége.

Az ezután következő napok szinte rémálomszerűen teltek el. A kórház, ahová másnap eljutott, az orvosi beavatkozás, a velejáró fájdalom és kiszolgáltatottság érzése semmi volt ahhoz képest, amit férje szemrehányó tekintetét látva érzett az asszony.

István nem titkolta, mennyire szomorú megszületendő gyermekének elvesztése miatt. Mária úgy érezte, hogy az ő fájdalmával senki sem törődik. Anyósa egyszer látogatta meg, de a szemében együttérzés helyett csak megvetést látott azért, mert nem tudta kihordani a gyermekét.

Amikor hazakerült a kórházból, úgy érezte, hogy nem tud emberek közé menni, s mivel továbbra is rosszul érezte magát, betegállományba maradt. Ez nem tetszett a férjének, aki egyszer megjegyezte, hogy ha gyereket szülni nem tud, akkor dolgozzon legalább. Mária egyre feszültebb és elkeseredettebb lett, anélkül, hogy fájdalmát valakivel meg tudta volna osztani. Egyre borzalmasabban érezte magát, amikor egy délelőtti eszébe jutott egy idősebb kolléganője, akivel egy tanfolyamon ismerkedett meg. Mária szülővárosában lakott, a férje meghalt, gyerekei már felnőttek. Szabad idejében jótékonyssággal igyekezett másokon segíteni. Ő mondta egyszer, hogy milyen szörnyű, ha valaki elveszíti, azt, akit szeret. Ennél már csak az rosszabb, ha meg sem találja – gondolta Mária. Hirtelen a telefonhoz lépett, kikérte kolléganője számát és felhívta őt. Fakó hangon elmondta, hogy beteg volt, és megkérdezte, hogy meglátogathatná-e néhány napra. Az igenlő válasz után befejezve a beszélgetést, elővett egy bőröndöt, és szinte félálomban pakolni kezdett. Ruháin kívül néhány kedves könyvét is beletette, összeszedte iratait, kevés megtakarított pénzét, majd elindult a kijárat felé. Miután kilépett a lakásból lassan visszanézett, és bezárta maga mögött az ajtót.

Majoros Zsuzsanna

Hajnali fény

Nézem az égen a föld közelében
A hajnali rózsaszín fénye kigyúl...
Látom a távoli gyárból a füstöt
Az égre gomolyogva fölé bodorul.
Múlik a hajnali fényteli füst-köd
A reggeli fények mögé beszorul.
Hátul a tájban a méla homályban
A csillagos éjszaka már elvonul.
Fázik az ágon egy kósza levélke
A földre peregne a többi felé...
Fázik a szívem is, messze a párom
A téli határon hogy' jussak elé...?
Nézz ide, rügy fakad benn a szobában
A nap sugarának a jó melegén!
Engedi lassan a fagy a világot, –
A szíve is enged a vágy melegén...?

Karácsonyi fénykép

Elcsöndesült minden, madárdal se szólt...
Az akkori télen nagyon sok hó hullt:
Borókára, bükkre lágy paplan borult...
A patak csak itt-ott: jég-résen dalolt...
Ház melletti réten tíz fenyő guggolt...
Finom paplanjukra csilló kristály hullt, –
Sziporkázó fényt szórt, 'hogy lámpánk kigyúlt...
Fenyőfára gondunk nekünk ott nem volt.
Nem díszítettük fel egyik fenyőt sem:
Oly' díszes volt így is, mint még sohasem...!
Csillagszórót dobtunk fenyők fölé...
Itt a fotón minden: a havas réten
Száll a csillagszóró, fenn az éj-égen...
Elmerengve nézek fénykép mögé...

Mészáros János

Isten elküldte szent Fiát

Isten elküldte szent Fiát,
Otthagya értünk a menny honát.
Jászol ágyban megszületett,
Így aztán Ő ember is lett.

Vállalva ezt az utat,
Mindez a keresztre mutat.
Bűneinket Ő magára vette
Így jutott fel a keresztre.
Drága árat fizetett értünk
Életét oda adva, vérét hullajtotta
Bűneinket megbocsátotta.

Szívemet előtted kitárom,
Költözz be abba Királyom.
Szereteted nagysága végtelen,
A legnagyobb ajándék vagy énnekem.

Minden földi ajándék múlandó,
Te vagy egyedül az Örökkévaló.
Így örömteli lehet az életünk,
S már itt a földön benne örvendezhetünk,
Majd egykor ott a mennyben örökre
Vele lehetünk.

Karácsony estéjén

Karácsony estéjén szívemet kitárom,
Költözz be szívembe Mesterem-Királyom.

Nagy ajándékot Uram most se kérek
Csupán az egyetlen legnagyobbat Téged!
Szereteteddel töltsd be a szívemet,
Lehessek én engedelmes gyermeked.

Felmentél a mennybe, honnét visszavárunk,
Értünk jössz egyhamar égi Királyunk.

Mohácsi Józsefné Zsóka

Mikor a fény utat tör

A tavasz a föld a fény valahogy együtt össze is tartozik, a hosszú sötét borús tél után, olyan jól esik a fény a tavasz a kikelet a természetnek diadala. Az ember szívét örömujjongás tölti el, a napsugár a fény láttán, hogy gyönyörködjön mikor látom, hogy a növények hogy keresik a fényt és arra fordulnak.

A fény és a holnap Istené. Az emberé a ma, a jelen. Soha nem szabad aggódni a holnapért.

Menekülésünk idején sokfelé megfordultunk, ezért sok gyermekkori emlékem megmaradt, és jut eszembe.

Nagy élmény maradt bennem a fénnel kapcsolatban, hogy 6-7 évig laktunk Dévától 30 km-re, és akkor még nem volt villany a községben. Óriási hegy lábánál volt egy bányász kolónia. Lakosai felásták körbe a földet, és beültették. Olyan sötét komor volt minden, mintha őserdei sötétség lenne.

Nagy ünnep volt mikor végre bevezették az áramot és a villanyfény beragyogta a lakást, az utcát. Az utcai villanyfény miatt mi gyerekek nem akartunk este bemenni lefeküdni. Édesanyám is kenyeret sütött egy egész hétre valót a közös, nagy utcai kemencében.

Szerettem a frissen sült kenyér illatát, még most is összefut a nyál a számban tőle.

De mégis, mégis a legszebb emlék az életemben édesapám gyűrűs keze.

Két nagy fénylő csillogó gyémánt arany gyűrűnek fényessége lebeg a tudatom emlékeibe, csodálatos szép kezei voltak, hosszú finom ujjai, szerettem belebújni a tenyerébe. Édesapámtól való elszakadás a keze miatt viselt meg a legjobban. Kolozsváron a szülészeti klinikán volt főorvos.

Regáti román bolyán (azt hiszem valami földesúr félét jelent) volt.

Anyuka székely magyar szülésznő volt a klinikán, gyönyörű szép volt. Román édesapám szüleinek villájában éltünk 7 évig. Nagyvonalú, csillogó fényességben, jómódban. Sajnos a román nagyszülők nem bírták, nem tudták elviselni, hogy egyetlen örököse a nagybirtoknak magyar származású legyen. Szegény édesanyámat sokat gyötörték, azon mesterkedtek, hogy elváljanak, ami 7 év házasság után sikerült is. Így kerültem anyukámmal a Székelyföldre egy kis poros dimbes-dombos, szurdokos faluba.

Csak édesapám keze maradt meg emlékembe, ahogy kitárt keze magához szorított, ahogy simogattott, tudtam, hogy kezei védelmeztek, bátorítottak, fegyelmeztek, terelgettek, és szeretettel ölelt át.

Az édesapám fényes gyűrűs keze még most 70 éves koromban is szép emlékem, még ma is ha látok egy szép férfikezet megcsodálom, megbámulom és édesapámat jutatja eszembe, melegséggel önti el a szívem.

Amíg a hegy lábánál laktunk élvezhettük a frissítő jó levegőt. Általában délutánonként a szél gyakran feltámadt és hirtelen nagy szélvihar söpört végig az utcán. A magas hegy miatt hamar sötétedett. Mi az utca 10-15 gyerekei nem féltünk a dörgéstől, a villámlástól, sőt tetszett nekünk a fény születésének e csodálatos látványa, amint végig cikkázott az égen. Amíg villámlott nem mentünk haza, csoportokba ülve gyönyörködve bámultuk a csodálatos, félelmetes fényáradatot. Máskor meg csoportosan mentünk a piacra, volt köztünk egy nagyon szegény sorban élő 12 év körüli fiúcska, örökké éhes volt.

Áron (ez volt a neve) egyszer hozott a markába 20 banit, olyan 20 fillér lehetett. Nézegettük a piaci finomságokat.

Na én megyek – mondta Áron kipirult arccal. – Egyszerre kérdeztük:

– Hová mész?

Kis rongyos kabátujával végig túrta illetve törölte a szipogó orrát.

– Hát hová? – Kérdeztük újra kesernyés fintorral.

– Éhes vagyok, van pénzem, és van ott sütemény vagy fűrtöskalács, és veszek. – Int a fejével a pult felé.

Mi a kamaszodó gyerekek öntelten, csúnyán röhögni kezdtünk, mert tudtuk, hogy a 20 bani még egy fél darab süteményre sem elég.

A dús gazdag édesapám házunk tája jutott eszembe, emlékszem a ragyogó fényárban úszó ebédülő pultra, a kirakott süteményeknek a fele mindig a moslékba került, és most mi lányok fiúk kuncogva lestük, hogy a szegény utcagyerek Áronocska piszkos ruhában, borzos hajjal elindul 20 fillérjével süteményt venni. Vártuk hogy fogják majd elzavarni. Átment egy másik pulthoz a sok finomsághoz. Néztük ahogy borzasan kinyitotta a markát, hogy mit kaphat ezért a pénzért, kérdezte az eladó nénit. Kíváncsian feszülten lestük, hogy mi lesz most?

A pult mögött lévő asszony megkérdezte, hogy melyik süteményből szeretnél? Az eladó néni becsomagolt vagy három nagy kürtös kalácsot, elvette a pénzt és meglepetésünkre 4 db nagyobb pénzt is visszaadott. A sütemény ára tízszerese volt, és a 20 baninak a tízszeresét adta vissza.

Viszont az eladó jósága ingyen volt, a szeretete mindennek a húszszorosa.

A mi kuncogásunk hirtelen abbamaradt, elszégyelltük magunkat, és mi lányok szipogni, sírni kezdtünk látva a kisfiú Áron boldog, ragyogó, sugárzó arcát az örömtől.

2003. IV.

Egy igaz történet

A ház csendes volt, nagyon csendes. Anya a rendelőben dolgozott. A szoba ablakába szinte behajolt a virágzó cseresznyefa ága. Ha felébredtem, szemem rávetődött a virágos lombra, gyönyörködve nézegettem és hallgattam a rajta megpihenő madarak hangos csivitelését. A régi otthonunkat juttatta eszembe, Erdélyben.

Gyakran vittek szüleim a Retyezát környékére kirándulni. Egy másik régi emlék is felvillant előttem.

Édesanyámat türelmetlenül vártam haza. Azt hittem Apa alszik a másik szobában, olyan nagy csend volt. A házunk vezető irányítója Apa volt. Nem éreztette ezt, de tiszteltük, mint családfőt. S mégis egyetlen szempontból éreztette nemtetszését szavak nélkül is. Mégpedig azért, mert Anya eljárt az írószövegségbe és versei, novellái gyakran megjelentek Miskolcon a Szép-Halom folyóiratban. Nem tudom, hogy miért, de nagyon féltékeny volt Anya írásaira, pedig ezeknek tudatában soha nem írt szerelmes verseket, novellákat, írásai többnyire Erdély szépségét írta le, fenyveseket, gyönyörű erdőket, hegygerinceket, forrásait.

Anyával együtt nem értettük, hogy miért haragszik, féltékenykedik írásaira. Anya színes, gazdag lelki világgal rendelkezett, és Apa, mint mérnök a műszaki világban élt. Ha nappal írt Anya, nem tetszett neki, ha éjjel írt, az meg pláne nem tetszett! Vihar a tengeren – lehet parancsolni a tengernek? Anyát sem tudta leállítani az írással, inkább serkentette, annál többet

írt, annál több írása jelent meg. Sok pályázaton nyert díjat. Olyankor Apa két-három napig nem szólt hozzá, amit nem indokolt meg. Éppen ezért nagyon érdekes volt az, amikor az egyik novelláját felhasználva Csurgai Judit írt egy forgatókönyvet, melynek televíziós felvételére elkísérte Anyát Budapestre. Simon Balázs rendezésében olyan sikere volt a történetnek, hogy a TV I és a Duna Televízió ötször tűzte műsorára.

Anya festett is. Tájképei, szénrajzai a falon sorakoztak. Miskolcon Kunt Ernő grafikusnál tanult, később pedig Zsignár István festőművészhez járt a képzőművészeti körbe. Apa rendszeresen elkísérte, és érdekes módon ezeknek a sikereinek nagyon örült. Tizennégy kiállításán mindig ott volt vele. Egyszer a Semmelweis kórházban lévő bemutatón annyi virágot kapott, hogy taxit kellett fogadni, hogy hazavihessék.

Apa büszke volt és dicsekedett Anyával. Egyik alkalommal a lakásunkon volt Tv felvétel Anya festményeiről, akkor készségesen kiszolgálta a stáb tagjait, itallal kínálta őket. Nem szólt, hogy reggeltől estig lefoglalták Anyát, és felforgatták a lakást. Már nyolc éve, hogy meghalt Apa, de most sem értjük, hogy miért volt olyan féltékeny éppen az írásaira. Anya, aki már akkor a központi ügyeleten dolgozott, éppen hazaérkezett a csendes, nyugodtnak tűnő házba. A szobámból átmentünk Apához megnézni, hogy alszik-e még. Legnagyobb meglepetésünkre a cserépkályha előtt térdelt, és nagy halom papírt, könyvet gyömöszölt a lángok közé. Nagy kövér izzadságcseppek folytak az arcán végig.

– Hát te mit csinálsz?! – kiáltott fel Anya.

Akkor már láttuk, hogy a féltve őrzött megjelent írásait, kisnovellás kötetét, újságokban közölt verseit, kézíratait és okleveleit égeti el. Apa teljes nyugalommal felelte:

– Elégetem minden írásodat, hogy még csak kísértésed se legyen írni, mert már elegendő van belőle.

Azt hittem Anya elájul, olyan sápadtan ugrott a cserépkályhához és csupasz kézzel nyúlt a lobogó lángok közé, hogy mentse, ha menthető még valami a sok pótolhatatlan írásműből. Apa búban nézett Anyára.

– Azt hittem örülni fogsz, ha megszabadítalak a sok kísértéstől, mert másképp úgysem tudnál lemondani az írásról.

Anya egy szót sem tudott ezután szólni, csak elrohant otthonról. Hosszú évekig nem írt semmit.

Csak Apa halála után tíz évvel ragadott újra tollat. Először a Jel-Kép-hez küldött írásokat, majd a Szerencsen működő H.A.T. alkotói kör munkájába kapcsolódott be. Azóta egymás után éri el az eredményeket, bizonyíték a sok oklevél, különböző díjak, megjelenő versei, novellái. Minden Antológiában szerepel írásaival, festményeivel. 1998-ban Szerencsen festményével elsődíjas lett. 2002-ben egyik versével elnyerte az Ezüst toll díjat, prózával harmadik lett. Tatabányán és Budapesten is díjnyertes volt.

2002 őszén a Jel-Kép Antológiában is jelentek meg írásai, 2003-ban a H.A.T. jubileumi nagy Antológiájába a legtöbb munkája bekerült. Mindez látható, megtalálható az Interneten, a honlapján is. Eredményeiért megválasztották az Internet Alkotóház vezetőjének. 2003. augusztusában jelent meg gyönyörű bársony bekötésű önálló könyve.

Anya most sajnálja, hogy 70 évesen már nem sokáig írhat akadály nélkül. Lejárt az időm – mondogatja.

Karácsonyi emlék

Ez bizony megtörtént eset. Megkértek a munkahelyemen, hogy egy gyesen lévő kismamát látogassam meg. Szentestén egy kiscsomaggal. Kora délután volt, de már feldíszített csillogó fát találtam, a ház asszonya a csomagokat rendezgette a karácsonyfa alatt. A pici baba a közelébe, a gyerekágyba, nyugodtan aludt.

– Szenteste 6 órakor született a kicsi egy éve. Tehát duplán ünneplünk. Meghívtam mindkét család szüleit, testvéreit este 6-ra vacsorára a fiam születésnapjára – mondta Elza, miután a feketét elém tette.

– Akkor nagy ünnep, hisz a mi Megváltónk, a mi Urunk Jézus Krisztussal van egyszerre a születésnapja – mondtam.

Persze ez nem véletlen. Amíg a kávé kavargattam folytattam:

– Hátha igehirdető pap lesz belőle.

– Szó sincs róla, én nem hiszek Istenben – felállt. – Ugyan Elza jó, hogy előre nem tudjuk az életünk útját, na de én nem engedném papnak, én nem hiszek semmi misztikus dologban, és csodálkozom rajtad Betti, hogy te ilyen konzervatív vagy, és még itt tartasz, hisz olyan mai modern nőnek gondoltalak. Csak gondolkozz egy kicsit logikusan és rájössz, hogy Isten nem létezik.

Csendesen csak annyit feleltem, ahogy megittam a kávémat, én ellenkezőleg gondolom, én csak Istenben találom meg a békémet, nekem Jézus Krisztus az én Megváltóm. Kint nagy pelyhekben hullt a hó, szobába kellemes fenyőillat volt, s a rádióban hallom egy kórus a „Csendes éj”-t énekelte. Közbe megjött a ház ura. Friss levegőt hozott be magával.

– Olyan szép ünnepi hangulat van a szép hóesésben – mondta, ahogy belépett a lakásban és kezét fogott.

Felálltam, nem akartam tovább zavarni. Kellemes ünnepet kívántam és hozzátettem:

– Bocsánat a múltért, Isten segedelme a jelenre és bizakodás a jövőre – és Elzára néztem, hogy hátha megérti mire célzok. A férj azt felelte:

– Na ez egy nagyon szép mondás volt.

Köszöntem és eljöttem.

A téli zúgó szél zenéjére ébredtem reggel fel, valami zaklató, izgató zizegést hallottam. Január vége volt, fázósan hajtottam fel a kabát gallérját. Váratlanul a város utca közepén összetalálkoztam Elzával és a férjével, Karácsony óta nem láttam. Mindketten feketébe öltözve voltak. Kérdőn néztem rájuk. Elza hirtelen a nyakamba borult sírva:

– Tudod, ahogy Szenteste miután elmentél nemsokára sírva ébredt fel a kicsi fiam, annyira, hogy orvost kellett hívni. Emlékszel készültem, mire este 7-re a rokonok megérkeztek sok csomaggal a kisfiam már a karácsonyfa alatt feküdt meghalva a kiságyba letakarva és a vacsorára felterítve volt – zokogott fel. Férje átkarolta megnyugtatta.

– Elza ne felejtsd, hogy bármi történik velünk Isten mindenütt velünk van.

A legnagyobb meglepetésemre, nem indulatosan felelt, hosszan csendesen mindketten mondták:

– Most már mi is tudjuk. Bár a bánatnak a völgyébe is járunk és a múlt árnyéka is kísér, tudjuk, hogy Isten velünk van, mert már mindketten Isten kezébe letettük az életünk. Ha a fájdalom el is takarja a napot előlem, már tudom ki áll mögöttem – mondta Elza.

Elköszönve annyit feleltem nekik:

– Hát igen, Isten útja valóban kiszámíthatatlan.

2002. XII. 20.

Vár rám a Mindenható Isten

Egy nap kétségbeestem
Még jó, hogy széttört életemből kiemelt az Isten,
Csak áldhatom és dicsőíthetem érte.
Szívemig hatott, ahogy lenyúlt értem.

Csodálattal a szemem rögtön megnyílt,
Mert szeretete világít.
Éreztem, hogy régi életem már nem élhetem.

Megható, hogy milyen csendesen
Szólított meg engemet az Isten,
Döntsem el végre hol is a helyem.

Tudtam életem nemcsak napsugár,
De éreztem, hogy a felhők mögött
Vár rám a Mindenható Isten.

Légy Te a Fény

Te légy a fény este világíts.
Még mások életében is.
Világíts még akkor is
Ha háborog a szív, mint a tenger,
Még akkor is te világíts!

Légy fény és légy erő!
De lehetsz mosoly mások arcán,
A vigalomnak fénylő csillogásán,
Mikor dübörög az ég,
És csapkod a villám szerte-szét.

Légy te a fény!
Lobogó fáklyaként, a fény a fény!
Mert csak így lehetsz a győztes
A győztesek között
Isten világító trónusán.

Dália

Téli táj

Mohácsy Donáth Csaba

Mohácsi Donáth Csaba vagyok. Jelenleg „szabad szellemi foglalkozású rokkant nyugdíjas”. Talán ez illik a legjobban hozzám. Miskolcon születtem.

Az alábbiakban szeretnék néhány gondolatomat, néhány élethelyzetemet közreadni:

Gondolataim

Ha megcsinálsz valamit, de rosszul sül el, csaknem mindig helyrehozhatod, túlteheted magad rajta, tanulhatsz belőle, vagy letagadhatod. Ha azonban nem csináltál meg valamit, az jóvátehetetlen! Nem tudod visszahozni a lányt, akinek nem mondtad el, amit szerettél volna, vagy a zenekart, amelynek nem hallgattad meg a koncertjét, vagy csapatodat, amelynek győzelemso-rozatánál nem voltál jelen, és nem szurkoltál, vagy a professzort, akinek nem jártál az előadásaira, mert iskolakerülő voltál, és ő már nyugalomba vonult. A dolgok listája tetszőleges, de hosszú! Próbáld meg rövidebbre fogni.

Sokkal könnyebb hátat fordítani a fájdalmas múltnak, mint szembenézni a problémákkal! Szí-vünkől azonban nem távolíthatjuk el a múltat, mert az ott végleges lakó! Csak akkor remél-hetjük, hogy megbékéltünk a múlttal, ha szembenézünk a legrosszabb pillanatokkal, és arra törekszünk, hogy megbocsássunk, megbocsátást nyerjünk, és jóvátegyük a hibáinkat!

Gyermekkorunkban azt csodáltam az anyámban, hogy megingathatatlan hűséggel állt apám mellett. A világ előtt az egységes egész képét mutatták, szerették és tisztelték egymást, ők voltak egymásnak a legfontosabbak!

Gyermekfejjel szerettem volna bekerülni szüleim világegyetemének központjába. Az ő számukra azonban önmaguk jelentették a világegyetemet, és mi gyermekek (beleértve a nővéremet is) csak távoli fénypontként pislácoltunk az univerzumukban. Csak felnőttkoromban voltam képes tudomásul venni azt a tényt, hogy szüleink noha szerették egymást, nem választottak bennünket úgy, mint egymást!

Az emberek kissé irreális elképzelésekkel készülnek a hétvégére: kitakarítom a házat, elvégzem az eddig halogatott dolgaimat, kiolvasom végre ezt a könyvet, befizetem végre ezt a csekket, stb. Mielőtt észbe kapsz szombat délelőtt 11 óra van, és te még éppen csak befejezted a reggelidet. Jól benne vagy a késő délutánba, mielőtt félretett ügyeiddel végzel. Korán lefekszel, és arra gondolsz, hogy talán vasárnap még marad időd a rendrakásra. Vasárnap este azonban megállapítod, hogy a negyedét sem végezted el annak, amit elterveztél.

Baj talán, hogy füstbe ment annyi terved? Nem! Hidd el, a hétvégék feladata az, hogy megbontsák a nappalok és az éjszakák túltervezett rendjét! A tervek nélkül eltelt idő nem vész kárba, hanem arra való, hogy lazíts, és kikapcsolódja!

Ebben az állítólagos jogállamban a kormány biztonságot ígér az embereknek! Csakhogy ez az ígéret téves eszmén alapszik, hogy a biztonság ellentéte a kockázat. Semmi sem áll távolabb az igazságtól! A biztonság ellentéte a bizonytalanság, és ennek a leküzdésére az egyetlen mód a kockázatvállalás! Az a gyöngéd kormány, amely ígéri, hogy kézen fogva vezet át az út másik oldalára, egyszersmind megtagadja annak a lehetőségét, hogy a másik oldalon haladj el!

Életünknek talán a legfontosabb utazása, amikor elébe megyünk a másiknak.

Ha egy kapcsolatból eltűnik az önzés, csak a szeretet marad.

Aggódni sokkal könnyebb, mint cselekedni!

Fáradásunk legnagyobb jutalma nem az, amit kapunk érte, hanem amivé válunk általa!

Veled is megtörténhet

A hipermarketben szorulás kerekű bevásárlókocsit fogtam ki. keményen hadakoznom kellett vele a gondolák között, de a pénztárnál még komiszabb lett az állapot: a kocsi hol az egyik, hol a másik oldalra tört ki, jól neki is ment a ráógumival telt gondolának. A pénztáros, aki jó ideje nézte meddő küzdelmemet, gyanakodva megkérdezte: „ugye nem az én autóm mellett tetszik parkolni?”.

Ajándékboltban válogattam. Egy férfi szólított meg. És mondta: „a feleségem nyakló nélkül vásárol!”. Abban a pillanatban áramszünet lett. A férfi felsóhajtott: „alighanem most ütötték be a pénztárgépbe, hogy mennyit fizet.”

Az elegáns vendéglő főpincére méla undorral nézi a belépő figurát: bakancs, szakadt farmer, bőrdzseki.

– Hé maga! – szól rá a figura – hol van a WC?

Mire a pincér:

– A folyosó végén balra. Ki van írva, hogy „Urak”, de maga ügyet se vessen rá, nyisson be bátran!

Egyszer barátommal beültem egy kocsmába iszogatni. Odamentem a pulthoz, hogy elkérjem az aznapi újságot. Mire a pultos: „ülj le fiam, itt meghalsz mindent amire kíváncsi vagy!”

Egy taxin utaztam. Csörgött a kocsi telefonja. A taxis beszélt pár szót rajta, majd hátrafordult és megkérdezte:

– Megbocsát, ha megállunk egy percre egy vegyesboltnál?

Mi mást tehettem volna, mondtam, hogy rendben van. Megálltunk a bolt előtt, és bement. Láttam, hogy odabent tiszteleg neki egy rendőr. Váltottak néhány szót, majd a taxis pénzt nyújtott át a rendőrnek. A rendőr zavartan zsebre tette. Aztán visszajött a taxis a kocsihoz. A rendőr a kocsihoz jött és beszólt az ablakon: köszönöm apa, majd még hívlak.

Mottó: Az érdekes történetek kétféle helyzetben születnek: ha rendkívüli ember süllyed bele a hétköznapiakba, vagy ha hétköznapi ember válik rendkívüli események szereplőjévé.

Hát ennyit szerettem volna gondolataimról, élményeimről közreadni.

Ha valaki ezekben magára ismerne, az nem a véletlen műve!

A te szemed

A te szemed lehet

ütés vagy simogatás,
lehet szeretet,
de lehet gyűlölet is,
lehet csend és hallgatás,
lehet öröm és bánat egyaránt,
lehet egy gondolatjel,
de lehet a könny a könnyel,
vagy a végtelen a végtelennel.

2003. 06. 10

Novákné Kovács Ágnes (Ágica)

Köszönet és hála

Köszönet és hála, hogy a világra jöhettam,
S életem legszebb éveit Veled tölthettam.
Mindent, mi szép, és mindent, mi jó
Megkaptam Tőled, mi átadható.

Ezt csak egy szülőanyától kaphatja meg bárki,
S melletted mindig éreztem, hogy nem vagyok akárki.
Bíztál bennem, s egyengetted utam,
Mindezt már akkor nagyon jól tudtam.

De visszatekintve még többet ér minden,
Mert csak most érzem, hogy mily sokat ér mindez.
Köszönet és hála az együtt töltött időért,
Mit velem töltöttél, hidd el, kárba soha nem vész!

A másik tisztelete

Legszívesebben csak üldögélek,
S a kertben hallgatom a madáréneket.
Beszélgetnek ők is, csak mi nem értjük,
Pedig szívünk szerint beszélénk velük.

Figyelem, hogy repülnek ide-oda,
Egyik ágról át a másikra.
Vidámak, békések, kedvesek,
Bárcsak az emberek lennének ilyenek!
Ember a másikat tisztelhetné végre,
Talán akkor kitörne a béke!
De a tisztelet oly távoli dolog,
Nincs sok ember, ki megérti, mily fontos.

Hittel élni!

Nem vágyom én szép autóra,
Csak egy kedves baráti szóra.
Mind elhagytak, mind elmentek,
Talán még most is kinevetnek.

Tudod, hogy fáj? Ezt nem érted.
Neked sok van, mert sok a pénzed.
Nekem ma is csak más számít.
Belső érték és igaz hit!

Ma csak a pénz mutat utat,
Kinek sok van, jókat mulat.
A többieket lekezele,
Így van ez ma, nincs mit tenni.

Hiszem, hogy mindenkinek
Csak a szépet s jót tanítom.
Végig megyek az általam
Kiválasztott szép úton.
Míg ezen a rövid úton haladok,
Túl gyakran megbotlom, de felállok!

A csodálatos ősz

Eljött az ősz, beköszöntött,
Tiszta szívvel köszöntöm!
Bár egy kicsit félek,
Hisz kezdjük az új tanévet.

Minden ősszel elmerengek:
Minek élünk, ha létünk véges?
Szeretteink után menni,
Lehetetlen, nincs mit tenni!

Hullanak a levelek,
Gyönyörű vagy Természet!
Véges voltunk nem érthet meg,
Hisz Te mindig újra éledsz.

Irigykedve figyelek,
Pihenni térsz,
S majd felébresz.
Nem úgy, mint mi: földi lények!

Mikor értjük végre már meg:
Az ősz nem a vég, hanem a kezdet?
Elpihen a természet és sok-sok lénye.
S tavasszal kezd újra létbe.

Nekünk ez oly hihetetlen, érthetetlen.
Azt kérdezzük: Mért nem vagyunk ebben benne?
Mért nem vagyunk részesei,
Mért kell nekünk mind elmenni?

Gondolatunk eltereli a sok dolog,
Mit meg kell tenni.
Nincs is idő elmerengni,
Mindig kell a dolgunk tenni!

Tán jobb is ez így, Szép Természet!
Ülünk csendben, s nézünk Téged.
Ámulatba ejtesz minket:
Oly gyönyörű minden lényed!

Várakozás, reménykedés,
Ettől lesz az életünk szép!
Közben folyton-folyvást rohanunk,
Nem gondoljuk, hogy meghalunk.

Imádlak Ősz! Hisz Te hozod az enyhülést.
Forróság után a lehűlést.
Sivatagi oázis vagy,
Minden szomjúságot oltasz.

Fut az idő, halad tova,
Mi is futunk valahova.
De nagyon nagy a különbség:
A Te célod az ébredés!

Mi pedig csak tervezünk,
Tesszük a sok tennivalót,
Te meg sok-sok terv nélkül,
Haladsz tova vég nélkül.

Értsük már meg, hogy e földi létünk
Oly csodás és érdekes!
Élni itt lenn – bizony –:
Hidd el, érdemes!

Irigyellek szép Természet!
A Te rended és fegyelmed
Értelmes rend, követhető.
De a miénk kaotikus, s véget érő!

Számunkra a Végtelenség érthetetlen.
Hisz nem is vagyunk benne ebben.
A mindennapok percei, örömei, kínjai,
Csak ez juthatott hát nekünk,
Leljük ebben örömünket!

A cigi és az élet

Egy cigire gyújtok,
Barátaim, hiszitek-e?
Ez megfogható, elérhető.
A távolság – a köztünk levő –,
Mit gondoltok:
Leküzdhető?

Rákmódon haladunk tova,
Gondolván, így jutunk oda.
Száll a füst, fogy a cigi,
Életünk is így száll tova.
Bele se gondolsz,
S máris oda...

A példakép

Édesanyám, szép kedvesem:
Te vagy az én példaképem.
Minden, mi szép és jó,
Tőled kaptam.

Tanítottál, tanítottál,
Erőn felül sokat adtál.
Egyetlened voltam Neked,
Tőled kaptam az életet.

Ez az, amit más nem becsül,
Pedig szent az élet maga,
Csak tudni kell, mi a java.
Fontos szépen tudni élni,
A másikat megbecsülni!

Szent az Élet,
Mit egyszer kapunk,
Mindig jót kell hát akarnunk.
Nem eljátszani a szent létet.

Tanulj élni szeretetben,
Törődj azzal, ki megérdemli,
A többi mind legyen senki,
Építs várat magad köré,
S ne lépjen be csak akié!

A kis család legyen csak bent,
A többiek meg kirekesztve.
Éljétek a békés létet,
A kinti zűr ne jussék be!

Édesanyám, szentem, kincsem!
Te vagy hát a példaképem.
Tanítottál negyven évig,
Vagy tán tovább, ezt ki méri?

Sok-sok szépet és igazat tanítottál.
Neveltet az utca rémét,
Jó szívvel és jó emlékekkel.
Még ők is rád emlékeznek,

Faragta a faragatlant,
Nehéz volt ez, de nem tudta.
Vagy, ha tudta, nem érdekelt,
Neveltél Te sok jó embert.

Igaz hittel tetted dolgod,
Követeltél mindenkitől.
S csillogtak a pici szemek,
Mikor Neked mondtak a verset.

Nem tettél Te különbséget,
S éppen ezért becsült téged
Még az utca gyereke is,
Hisz egyenlő volt előtted ő is.

Tisztellek és becsüllek!
Tőled kaptam önbecsülést,
A csak jóra törekvést, az igaz hitet, igaz utat,
Mit ma sajnos kevés kutat.

Mára megváltozott minden,
Ölik egymást az emberek,
Jó pedagógus sincsen,
Ez az oka a sok bajnak.

Köszönöm, hogy felneveltél,
Miután életet adtál,
Köszönöm, hogy a jót a rossztól
Szétválasztani tanítottál.

Köszönöm az Életet,
S a helyes irányt Teneked!
Megpróbálok tisztán élni,
S kis szigetet építeni.

Felnevelem két gyermekem
Ez az egy, mi fontos nekem.
Ma már nehéz az útmutatás,
Mert a kinti létben sok a csalás.

Megpróbálom azért én ezt,
Hisz kemény vagyok,
S jót a rossztól elválasztom,
S a két gyereknek megtanítom...

Példaképként erőt adsz Te.
Fentről is és bentől is,
Hiszem, máig itt élsz bennem,
S csakis mindig jót kell tennem!

Csalódott látogatás

Kimegyek a temetőbe,
S hiszem, ott vagy Kedvesem,
Megszólítasz:
„Szia, drága gyermekem!”

Vártalak már,
Rég láttalak,
Sok a dolgod, ezt tudom,
Mégis várlak szüntelen.

Ez csak álom s képzelet,
Szólítalak, mégsem látlak.
Merre vagy hát,
Hol találalak?

Válasz nincsen,
Fülelek.
Mit tehetek, szenvedek.
Megfognálak,
S érinteném kezedet.

Feleszmélek, sírni kezdek,
Új csalódás ez nekem.
Keresnélek, de csak a kő,
A hideg kő érinthető.

Visszatérek, ezt ígérem,
S közben folynak könnyeim.
Legközelebb tán csoda lesz,
S érinthetlek szüntelen...

Születésnapodra

Boldog születésnapot,
Így utólag kívánok.
Megértünk mi sok napot,
Jót, jót és még jobbat.

Együtt mentünk nyaralni,
És ott jókat mulatni.
Szép volt minden,
Kár, hogy többé már ez nincsen!

Ami maradt: a sok emlék
És a sok-sok kép.
Nem volt akkor még kamera,
Így lemaradtál tehát róla.

Nincsen Rólad felvétel,
Csak néhány kép, mi megnézni maradt.
Ezen kívül csak a sok-sok szép emlék,
Meg a még több sok régi kép.

Jó volt együtt vígan élni,
Világot látni, s együtt átélni
A sok izgalmas szép csodát,
Mely számos helyen várt miránk.

Nem dőzsöltünk, vígak voltunk,
Mindenhova belopóztunk.
Felfedeztük a világot,
S valóssá tettünk sok szép álmot.

Ez ma már csak kedves emlék,
Mely messze járna, ha már nem élnék.
Még egyszer hát kívánok
Boldog születésnapot,
S köszönöm a millió szép napot!

Futószalag a kórházban

Mennyi beteg, el se hinném,
Ha nem látnám két szememmel.
Ilyen beteg ez az ország?
Mégis folyvást túlhajszojják.

Vagy mi hajszojjuk önmagunkat?
Na de miért, mi a célja?
Bent úgy tűnik azért:
Hogy betegségünket megfizetni bírjuk.

Itt az orvos szent embernek számít.
Szava szent, nincs apelláta,
Bíznunk kell hát benne,
Ez az egyetlen kapaszkodó.

Ő az egyetlen reményünk,
Különben örök szenderületre térünk.
Agydaganat, kemény dió,
Annyiféle van belőle,
El se hinném, ha a többiek nem mesélnék.

Ezt kiszedni kemény meló,
Nem remeghet a doki keze.
Nem hibázhat, nem tévedhet,
Különben neked végleg véged.

Futószalagon megy a műtét,
Tervezni előre nem is lehet,
Hisz váratlanul jönnek az életmentő manőverek,
Melyek téged hátra tolnak.

Meg kell, hogy értsd, bármi nehéz,
Tűrelem kell maximális,
S ha nem félnél és rettegnél,
Ez volna az ideális.

Ki hinné, hogy könnyölgünk,
Hogy fejünket szétnyiszálják?
Teljes agyrém, azt hiheted,
Pedig ez a realitás.
Nem kívánom, hogy ezt átéld,
Mert minden perce rémálom.

Ki tudja, hogy mikor rosszabb,
Előtte vagy majd utána?
Az egész csak egy futószalag,
S fut előre, majdnem szalad.

Idős néni a kórházban

Este van már a kórházban,
Csönd és béke honol.
Megszólal egy hangos csengő,
S a nővérke gyorsan lohol.

Mit megtesznek? Félelmetes.
Lelket öntenek belénk,
S közben végzik tetteiket,
Mely sok mindennel felér!

Előttem egy idős néni,
Csepegnek a cseppek belé.
Választ nem ad, bárki kérdi,
Pedig szeme jelzi, hogy ő érti.

Ketten fogják, tornáztatják,
Megmozgatják, babusgatják.
Kérdőszóra még sincs válasz,
Kitalálom: gondolatban messze járhat.

Nyolcvan éves vagy tán több is,
Mögötte egy egész élet,
Sok munkáját, gondját, baját
Elrejtí e csendessége.

Pedig felnevelt egy fiút,
Kit nem láttam még itt soha,
Állítólag egyszer volt bent,
Azóta meg sok a dolga.

Lassú cseppek tartják még itt,
Arca békés, máshol jár már,
Ez nem kérdés.
Létét mégis meghosszítják.

De hol a fiú, kit ő nevelt fel?
S jóban-rosszban segítette?!
Simogatni, hozzá szólni,
Kezét fogni, miért nem jön el?

Minden fontos, fontosabb?
Későn jön majd a büntudat,
Feltéve, ha megérkezik,
S örök létre elkíséri.

Szánni-bánni késő lesz már,
Hogy nem lehetett itt vele,
S késő lesz majd megérteni,
Hogy itt maradt nélküle.

Ami fontos és lényeges,
Csak azt tenni érdemes,
Minden munka, pénzhajszolás
Sokkal lényegtelenebb!

Lenézek fentről

Szállok-szállok itt fent az égen,
És innen fentről a Földre nézek.
Lenézek és fel sem fogom,
Hogy minden békés, de olyan nagyon!

Ez az, amit fel sem fogok,
Hisz lent minden más, de olyan nagyon!
Dúlnak a harcok a hatalomért,
S mindenki öl a saját igazáért.

Teszi ezt hittel, önámítva,
Vallási okból vagy uralomért.
Ki érti meg az igazi okot?
Hisz ölni az bűn, ezt te is jól tudod.

Mégis ezt teszik, s nincsen megállás,
Fogat fogért, ez a jó mondás.
Szemet szemért, ez is lent igaz,
S mindjárt indokolt minden nagy harc.

Küzdenek, ölnek, lopnak, gyilkolnak,
Senki sem érti az oktan halált,
A kegyetlen és szörnyű mészárlást.
Indokot találnak a bérgyilkosok.

Mi végre teszik? Mi az az ok?,
Mely megmagyarázza a magyarázhatatlant,
Ők mindig találnak jó indokot,
S máris újból ölnek, s indokot szülnek.

Fentről nincsen rálátás,
Csak béke honol,
Úgy tűnik békés az egész pokol,
Mert a Földi pokol innen nem látható,
S nincs az az emberi ész, mely megértene.

Szállok hát tovább,
Jó ez a béke,
Bár rossz tudni,
S őrizni a sok rossz emléket,
S tudni azt, hogy landolni kell egyszer.

Landolni hol érdemes?
Ki mondhatná ezt nekem meg?
A béke szigetén vagy talán máshol?
Hol van itt béke? S hol a hely, hol landolj?

A jövőd

Mi lesz belőled?
Ezt kérdik tőled.
Tudod-e a választ?
Szerintem még nem.

Mégis mindenki szerint :
Egy kis gyerek
Akkor ér valamit,
Ha tudja a választ,
Vagy legalábbis ezt imitálja.
Minden felgyorsult,
A világ csak szalad,
S várják a választ,
Pedig még csak haladsz.

Ki tudja, merre?
Ez majd később dől el,
Vigyázz, mert egy rossz döntés
Rossz helyre visz el.

Tanácsokat adhatok,
S ha akarod, megtartod,
Én sem tettem, s megbántam,
Más úton kéne lennem,
S nem kéne szégyenkezniem.

Hiába a diploma,
Ha nem lopva jutsz oda,
A tudás az nem elég,
Kell hozzá sok-sok ész.

Ma mást jelent az ész,
Mint húsz éve,
Jelenti, hogy képes vagy
Maradni élve.

Életben maradni
Nem semmi tudás,
Útközben jöhet a sok-sok buktatás,
Pofára esés, és átveretés.

Eszes vagy, s menő,
Ha nem esel pofára,
S te vagy a nyerő,
Ki a próbákat állja.
Kivágod magad,
Bár nyakadon hurok,
Erősen húzzák,
De te ezt tudod.

Kibújsz belőle mindig és bárhol,
Ez itt a tudás, mit nem tanulsz sehol.
Az iskola nem az életre készít,
Csak kint a vadonban lesheted el ezt itt.

A lélek megmagyarázza?

Hallgatni, mi jó...
Csendben, s némán ülni,
S közben fülünket „köszörölni”:
S csak figyelni a csendet,
Mely oly sokszínű.

Nem tart soká, máris vége.
Ily kis öröm csak röpke lehet.
Röpke, mint az élet,
Bár közben azt reméled:
Léted végtelen,
De ez csupán elmélet.

Hited vesztve, megcsalatra,
Meglopva, becsapva,
Minden oly reménytelen.
Körbe nézel, s meglepődsz,
Mert szép és tiszta ez a Föld.

Mi hát mi bajt, s bánatot hoz?
Mitől fakók a szép színek?
A dal is hamis, bár szép lehetne,
S lehet, hogy az,
Csak nem vagy rá vevő,
Még akkor sem, ha megnyerő.

Csukd be szemed,
És gondolkodj el,
Ez az, amin érdemes.
Ezt a talányt
Megfejtani érdemes.

Gondolkodj,
Merülj el lelked legmélyibe.
Így jöhetsz rá:
Van-e még miben hinni-e?

Itt lehet tán megtalálni minden okot,
Mi minden gondot neked okoz.

Próbálkozzál,
Bár tudom nehéz.
S talán sok-sok fájdalom s kín
Vezet el az eredményhez.
Megérkezni mégis jó.

Mikor gyerek: még tiszta, jó.
Mitől lesz mégis is oly romló?
A környezet, a becsapás,
A csalás, lopás, átvágás.
Ez hát a változás oka?

Kezdetben ott az óvoda,
Aztán meg az iskola.
Ki hagyja magát, alul marad.
Mini társadalom ez,
Ki nagyobbbat rúg, nagyobbbat lop,
Az szerez itt tiszteletet.

Hol vannak már a régi eszmék?
Melyekben hittünk,
S melyek szerint éltünk.
A sok-sok szép mese,
Tényleg nem maradt semmi se?

Kinevetnek, ha meglepődsz,
Elkerülnek, ha gyenge vagy,
Változtasd hát meg magad?
Belső kényszer, mi visszatart,
S ettől leszel oly zavart...

Ám ez még tovább vezet,
Magam legyek vagy más talán?
Válaszolni nem lehet.
Vagy erős vagy, s győzedelmes,
Vagy elveszel, ha gyenge vagy.

Egy kis sziget ez kell neked,
Ahol lelked elrejtethed.
Mutass erőt, s ne lopj, ne csalj,
Még akkor sem, ha ez a nyerő.
Lelked szerint cselekedj.
Ne engedj a külső rossznak,
Rázd le, s ne ezt kövesd!

A kis sziget oly békés lehet,
Miért még élni is érdemes.
Ne törődj a márkás cuccal,
Ne nézd a sok lopott kocsit,
Ne bámuld a sok palotát!
Ne irigykedj, hisz mindezt lopták.

Ha nem költözöl kis szigetre,
Akkor leszel tényleg vesztes.
Elveszíted lelkedet,
S mindazt, mi szent neked.

A másik tisztelete

Legszívesebben csak üldögélek,
S a kertben hallgatom a madáréneket.
Beszélgetnek ők is, csak mi nem értjük,
Pedig szívünk szerint beszélnénk velük.

Figyelem, hogy repülnek ide-oda,
Egyik ágról át a másikra.
Vidámak, békések, kedvesek,
Bárcsak az emberek lennének ilyenek!

Ember a másikat tisztelhetné végre,
Talán akkor kitörne a béke!
De a tisztelet oly távoli dolog,
Nincs sok ember, ki megérti, mily fontos.

Az élet kiszámíthatatlan

Háború vagy béke,
Ki tudja, mitől függhetünk,
Kitől, s mitől függ az életünk?
Rosszkor lenni valahol,
De ki tudhatja, mikor és hol?

Kivel hoz össze a sors,
Ki gázol el, s mikor,
Hol tör ki a pokol?
Ártatlanul, s védtelenül,
Egészségben, s nem egyedül!

Mégis lesújt a láthatatlan,
S oly kegyetlen, hogy arctalan!
Gyáva, gonosz, s mért bántaná,
Ha nem megy haza sok-sok család?

Mit jelent a barátság

Várjuk már a vendéget,
Az egész család és a ház díszbe vágva,
Szeretettel, tiszta szívvel várjuk őket,
S reméljük, szeretetet kapunk tőlük.

Ránk fér most a barátság,
Rég nem volt már részünk benne,
Sokakban csak csalódtunk,
S emiatt is aggódtunk:
Ez a tiszta igazság.

Ma kiderül: van-e tiszta barátság?
Érdeklődő és törődő, és a lelket felemelő.
Eddig, amiben részünk volt, az csak gázság,
Átverés és elkábítás, ámítás
És csupa csalás.

Hinni ezért nem hittünk ebben a szép dologban,
Pedig régen sokat tettem sok-sok kapcsolatért.
Sokan bezzeg átvágtak, kifosztottak, megaláztak,
Kihasználtak minket sokan, el sem hiszed, milyen sokan!

A gyerekek azt hiszik: néhány szép szó, kedves válasz
Már barátságot jelent.
Ez nem igaz, mi már tudjuk,
Kitartás és kiállás, ebből lesz a barátság.

Aki bajban is kitart,
Érdeklődik, ha nálad beüt a krach,
Ez már jelent valamit,
Mert ez már nem semmi.

Ha eszembe jut a múlt sok emléke,
Akkor jövök rá, hogy voltam én az élet kegyeltje.
De ma már nem vagyok, s ha belerokkanok,
Akkor sem tudom, hogy előre hogy jutok.

Minden célomért keményen küzdöttem,
Sokat tanultam, s keményen güriztem.
Ma már ezekkel nem jutok semmire,
Hogy jutok előre, nem mondja senki se.

Körbe nézek, s látom a sok embert,
Úgy tűnik, mindnek célja van,
És sok meló nélkül lenyomja a többit, mert azt hiszi,
Ez a természetes, s pár éve ez végzetes.
Igazuk is van, így jutnak felfelé,
Miközben a többit lábbal rúgják lefelé.
Nem számít nekik se öreg, se fiatal,
Csak a csereüzlet, s ez az, mi bekavar.

Sokan kimaradnak
Az elit gárdából,
Kik mindig tombolnak,
S teszik ezt hálából.

Hála hálát szül, s újabb protekciót,
Kinek jut egy újabb pozíció.
Ha nincsen poszt, kreálnak hát neki,
Nem számít végzettség, mert azt is megveszik.

Hisz az csak egy papír, hogy mi van mögötte,
Csak az tudhatja, aki kitöltötte.
Ő nyilván titkolja, hisz célja nem a tudatás,
Aztán jön egy másik párt, s kezdődhet a turkálás.

Turkálnak a múltban, a másikeban,
Senki sem törődik a sokasággal.
Eszme, ideológia, mindez itt csak jó duma,
Aki ezt beveszi, hát meg is érdeqli!

A jövőn kéne fáradozni végre,
Tervezni, s a másikat tisztelni kéne!
S feledni múltat, bosszút s kutatást,
Vinni előre az átlag állampolgárt!

Popity Vargáné Mohácsi Kinga

A szenvedés iskolája

Még a legkitűnőbb orvosok is zavarba jönnek időnként egy-egy eset láttán, és őszintén bevallják, hogy fogalmuk sincs mi miért történik. Becsülöm az ilyen orvosokat, mert bizonyos esetben már bátorság kell ahhoz, hogy valaki elismerje tudása véges, tovább nem tud mit lépni. Valahogy így történt velem is.

Egy zord téli napon iszonyatos fájdalmak után beküldtek egy endoszkópos epetükrözésre. Édesanyámmal ketten voltunk otthon, mint általában. Azzal búcsúztam el tőle, hogy rövidesen jövök haza, mert jönnek délután a tanítványaim, sietnem kell.

A református iskolában tanítottam, félévi dolgozatok előtt álltak a gyerekek, és segíteni akartam nekik a felkészülésben. Nagyon szerettem őket is, éppúgy, ahogy a kollégáimat is! Nagyon jó közösség volt ebben az iskolában, imádkoztak a gyerekek is, és közösen jártunk a Biblia-tanulmányozási órákra. A szeretet volt az uralkodó a pedagógusok és a gyerekek közt egyaránt. Nem úgy, mint az előző iskolában, ahol dolgoztam. Ahol egymás ellen áskálódtak, veszekedtek, és ahová mindig rettegve járt mindenki dolgozni és tanulni egyaránt.

Egy barátnőm elkísért a vizsgálatra, mivel néhány hete keresztülestem hasonlóan, s tudtam milyen fájdalmakkal, és rosszulléttel jár. Előkészítettek a vizsgálatra, s hogy vizsgálat közben mi történt, nem tudom. Csak órák múlva a sokkos állapotból egy-egy pillanatra tértem magamhoz, rengeteg vért hányva a sebészeti műtő előterében, ahol órákig tartó küzdelem után tudták csak az életemet megmenteni. Hosszú haláltusa után napokig feküdtem az intenzív osztályon életveszélyes állapotban. Majd több mint három hónapig voltam a sebészeti osztályon *"szobafőnök"*. – Így nevezték az orvosok a régen bent lévő betegeket. Két és fél hónapig szó szerint sem étel, sem ital a számban nem volt! Borzalmas testi, lelki kínokat éltem át ezalatt az idő alatt. Istennek külön kegyelme, hogy olyan orvos volt éppen ügyeletes, amikor a sebészeten átvittek, aki mindenben a legmesszebbmenőkig becsületes, lelkiismeretes volt. Több kisebb-nagyobb műtéten estem át e három hónap alatt, hosszú hetekig orromból, hasamból, nyakamból különböző csövek lógtak ki, és 20 kg-ot lefogytam. Tíz hétig gyakorlatilag ágyhoz voltam *„láncolva”* étlen szomjan az egész napos infúziókkal és a mesterséges gépi táplálással. S hogy mindemellett nem lettem depressziós, azt az Istennek köszönhetem és a lelkiismeretes orvosaimnak és a nővéreknek, akik nemcsak azzal törődtek, hogy meggyógyuljak, hanem a nehéz, szomorú napjaimban, amikor nagyon elkeseredett voltam, az ágyamhoz ültek vigasztalni és megmentették az életemet!

Betegségemből még mindig nem gyógyultam meg teljesen. De tudom, hogyan érzékeltessem, hogy belül nem voltam beteg. Nem volt betegségtudatom, hisz rengeteget imádkoztam, egyedül is, másokkal is közösen.

Ott bent a kórházban – hihetetlen, de igaz – a sok szenvedés ellenére is boldog voltam. Nem volt félelem, vagy rettegés bennem a haláltól, pedig sok szenvedésen mentem keresztül, sok fájdalmat éreztem, időnként sokat sírtam éjszakákon keresztül. De az ima sokat segített. Meg az emberek körülöttem, az orvosok, nővérek, a szobatársaim. S nem utolsó sorban a családom és a látogatóim. Nagyon sok kedves, drága barátot szereztem, akik önzetlenül, őszintén tudtak másokat szeretni, vagy egymáson segíteni a bajban.

Például a fiatal nővéreket is – akik jöttek a vért venni, vagy infúziót bekötni, injekciózni reggelenként – nagyon szerettem. De teljes bizalommal voltam a kezelőorvosom iránt is. Mert ő is, mint a nővérek, mindig mosolygott, mindig boldognak látszott, mindig kedves volt. S hiába

éreztem, hogy sokszor fájdalmat, szinte vártam, hogy jöjjenek. Tudtam, hogy fájni fog, de nem ez a lényeg, hanem, hogy ők az emberek, ott vannak körülöttem. Ők, akikben megbízhatok! Jó volt az is, hogy betegségem kezdetén fiatal diáklányok jöttek az osztályra nővérként gyakorlatra, s velük jobban lehetett barátkozni. Végtelenül figyelmesek, segítőkészek, szeretetre méltók voltak.

Mikor már kijárhattam a folyosóra s más szobák mellett elmentem, benézve szinte mindenhol csak keserűség és félhomály volt, behúзва a sötétítő függönyök. Semmit nem is akartak látni a külvilágból, siralom között keserűségben, levegőtlenységben voltak. A mi szobánk jó napfényes volt és igyekeztünk mindig vidámak lenni. Ezért szeretett mindenki hozzánk bejönni.

Lábadozásom után az utolsó hetekben vidámságot, szeretetet akartam vinni mindenhová, mert boldog voltam, hogy ismét élhetek! De ez nem belőlem jött, Isten adta ezt az egészséget. Mikor valakiben Isten él, azt megérik az emberek, és jól érzik ott magukat. Az egész kórházi létem alatt teljesen megváltoztam, más ember lettem, mint azelőtt. Sokat imádkoztam, de nem elsősorban magamért, hanem Anyáért, a fiamért, a körülöttem lévő orvosok, nővérek munkahelyi helyzet-állásáért, s nem utolsó sorban a szenvedő betegekért, haldoklókért. Magamért legfeljebb azért, hogy minél hamarabb kerüljek ki onnan. Ennek ellenére szomorúan hagytam el a kórházat.

Megdöbbenő élmény volt számomra, hogy mikor látogatóimmal közösen imádkoztunk, szinte egyik pillanatról a másikra a legnagyobb ricsaj, beszélgetés is elhalkult. Ami nem is olyan meglepő a súlyos betegeknel, akik műtét előtt állnak. Ilyenkor mindenkiben van félelem, mindenki hisz, illetve keresi Isten segítségét a nagy bajban. Nem mindenki beszél róla, de látszik abból, hogy az asztalon, vagy az éjjeliszekrényen ott a Biblia. Úgy tapasztaltam, hogy aki ilyen súlyos állapotba kerül, mint én is voltam, az előbb-utóbb hisz Istenben, hiszen egy végső menedék az élethez. Enélkül talán nem is lehet ezt ép ésszel kibírni – gondolom. Még az orvosok előtt is hihetetlen volt az egész betegségem és kimenetele. Persze azt is el kell mondanom, hogy egész betegségem alatt a család, testvérek, a barátaink, sőt a szomszédok is imádkoztak felépülésemért – de a családukért is. Nagyon sok szeretetet, bátorítást kaptunk. Ez rengeteget számított a gyógyulásomban. Többeknek meggyőződése volt, hogy hamar meg fogok gyógyulni. Ezekben a bátorításokban erő volt, és érezni lehetett, hogy nemcsak vigasztalnak. Nagyon jól esett abban az állapotban ilyeneket hallani. Sokat ígéket küldtek a Bibliából, meg Zsoltárokat (23., 91. zsoltárt), amik mindig a legjobbkor jöttek, és pont amire szükségem volt ahhoz, hogy átvészeljem azt a nehéz időszakot.

A másodszori nagy műtétem után iszonyatos lelki állapotba kerültem. Az orvosom, aki eddig mindenkor mindig mellettem állt, hivatalos ügyben hetekig távol volt. Csak 5-10 percre jött be reggelenként, sőt a műtétem utáni időszakban napokig vidéken tartózkodott. Ekkor ismét az intenzív osztályra kerültem más orvosokhoz, nővérekhez és férfi betegek közé, ahol nap-nap után meghalt valaki. Ekkor jelentették be az influenzajárvány miatt a látogatási tilalmat is. Senki látogató nem jöhetett be.

Ott maradtam új orvosok, új nővérek, új betegek között, a család nélkül, teljes bizonytalanságban, a kétségbeesés határán, rettenetes kísértésben a félelemben. Az Istenbe vetett hitemnek köszönhettem, hogy akkor nem roppantam össze testileg, lelkileg.

A második nagy műtétem után talán már átlendültünk a családommal együtt a kezdeti nagy riadalmon, és ráálltunk egy olyan magatartásformára, hogy jól van, akkor már küzdeni fogunk. Nem bőgünk tovább, nem rogyunk össze a keserűségben, hanem harcolunk.

A kórházban az orvosok és az ápolók nagy része olyan volt hozzám, hogy kívánni sem lehet, és ezúton is szeretném megköszönni áldozatos munkájukat! Az Isten áldja meg őket érte!

Akárhányszor úgy állt a dolog, hogy rendbejövők, vagy talán már hazamehetek, mindig újabb dolgok, súlyosabbnál súlyosabbak jöttek elő. Az orvosom is és a látogatóim is azt mondogatták, hogy szinte érthetetlen mindenki számára ami velem történik nap-nap után. „*Ilyen peches*

beteggel még nem találkoztam” ismételte az orvosom (mert például harmadik nap az orromon keresztül bevezetett szonda – melyen tápláltak – teljesen eldugult. Több órán napokig kínlódott a doktor úr, hogy ne kelljen újabb tükrözésre küldeni – amitől rettenetesen féltem az előzmények miatt. Az infúziós kanul beültetése sem sikerült csak másodszori kisebb műtetre, mert állandóan elpukkantak már a vénáim – még a nyakamon is).

A legfontosabb az ilyen súlyos betegeknel az, hogy hogyan tartsák meg benne a reményt. Ebben sokat tehet a család, a barátok, de a kórház is, ahol a beteg fekszik. Mindig lehet javulás, valamiféle kilátásra lehetőség. *„Reménykedni mindig kell, hogy a legjobb úton van a beteg afelé, hogy meggyógyuljon”* – mondogatták mindig az orvosok.

Természetesen ők bíztak a javulásomban, de mivel életveszélyes állapotban voltam, mindenképpen Isten csodájának köszönhető, hogy ma már itthon lehetek.

Egy biztos, hogy hitem mentett meg. Rengeteget számított, hogy a család is, én is hittünk a gyógyulásomban. Mindvégig egy szerető közösség vett körül, velem voltak és segítettek ezen a hosszadalmas kórházi tartózkodáson keresztüljutni. Úgy gondolom, hogy nagyon lényeges, hogy küzdeni tudjunk együtt és egymásért – ez Istennek tetsző dolog.

Mivel nem betegség miatt kerültem ilyen helyzetbe, többször hallottam az intenzíven is és már benn a kórteremben is, hogy tízévenként talán, ha előfordul ilyen eset, mint az enyém. S ezzel mindenki tisztában volt! Ennek ellenére az egyik nővér sokszor megkeserítette a napjaimat néhány betegtársammal együtt. Mikor meglátták, hogy Bibliát olvasok, utána sokszor tettek rám különböző megjegyzéseket, vagy gúnyolódtak a hátam mögött is. Nagyon fájt, hogy pont a műtétem előtt – mikor az ember úgyis tele van félelemmel – akkor volt a legkötelezőbb. Először megsértődtem, később haragudtam, de a fájdalmaim és keserűségem közepette ráébredtem, hogy milyen jogon merek én haragudni? Hogy várok megbocsátást Istentől vagy mástól, ha én haragtartó vagyok? Ezért tudatosan úgy döntöttem, hogy megbocsátom a sértéseket, mivel ha nem vagyok hajlandó ezeknek az embereknek elfelejteni, hogy megbántottak, ez számomra belső kínokat jelent. A megbocsátás töri össze a keserűség láncait és az önzés béklyóit. Attól függetlenül, hogy az ember ezt természetellenes dolognak veszi, mégis ez a szív választásának a titka!

Olyan megdöbbenést váltott ki mindenkiből az egész betegségemben, hogy az egész kórházi bentlétem alatt – de a mai napig is –, annyi törődést, érdeklődést, szeretetet kaptam idegen emberektől, amit soha nem is reméltem volna. Szobatársaim, a folyosón a betegek, a hozzátartozóik, mindenki szeretettel érdeklődött, hogy hogy vagyok, s a legmesszebbmenőkig segítségemre voltak akkor is, mikor nem kellett fel hetekig. Sosem gondoltam volna, sőt még sosem tapasztalhattam, hogy vadidegen emberekben ennyi szeretet van mások iránt!

Úgy voltunk az utolsó hetekben az egész folyosón, mint egy nagycsalád. Reggel azzal kezdtük a napot, hogy végiglátogattuk egymást, megtudakoltuk ki hogy van, hogy aludt, nem-e volt éjszaka rosszul. Amikor nem volt vizit, vagy lehetőség adódott, kiültünk a folyosóra beszélgetni, közösen sétáltunk csoportokba verődve, vagy mentünk segíteni a frissen operáltaknak. Délutánonként a kórtermekbe összeültünk beszélgetni, vigasztalni egymást. Sokszor a nővérek is egy-két percre benéztek, végigkérdezve, hogy vagyunk. Jó volt az a tudat, hogy betegségeink, szenvedéseink mellett mindig odafigyeltek ránk. Az ügyeletes orvosok is délutánonként, vagy este is, mindig szemmel tartottak bennünket. Sietős munkájuk, állandó műtétjeik mellett is, mindenkinek volt egy-két kedves szava, mosolya a betegekhez. Ilyen összetartó szeretetet más osztályokon, más kórházakban még soha nem tapasztaltam, mint itt! Sem az egészségügyi dolgozók részéről, sem pedig a betegektől, akik szinte kivétel nélkül a legnagyobb szeretettel és segítségnyújtással voltak egymás iránt.

Betegségem ideje alatt Isten megajándékozott egy olyan szeretettel bent a kórházban, amit már évek óta nem éreztem. Ilyen betegen és nyomorultul főleg, nem is mertem volna remélni, hogy ez

bekövetkezhets az életemben. Az utolsó hetekben egy nagyon drága ismerőst kaptam, akinek őszintesége, szeretete, segítsége már kezdettől fogva, az egész betegsége alatt végigkísért, tudtomon kívül.

De eddig még sosem vettem észre, vagy nem is mertem rá gondolni sem. Nagyon sajnálom, hogy csak utólag ébredtem tudatára ennek az értéknek, amikor már késő volt. Életem végéig hálás leszek Istennek érte, hogyha megkésve is, de megmutatta ezt számomra.

Nagyon érdekes, de egy pillanatra sem volt a szívemben az, hogy most miért lettem beteg? Úgy éreztem Isten ezzel valamit el akar végezni az életemben. Úgy imádkoztam végül, hogy *"Uram legyen meg a Te akaratod"*. Rábíztam Istenre az életemet és a hit győzelmének fogadtam el a javulásumat.

Mindaddig nem is változott az állapotom, míg ezt ki nem tudtam mondani – ami sokáig nem is ment.

Az ember nehezen tudja a sorsa irányítását elengedni. Nagyon meg lettünk nyomorgatva, mégis csodálatos kegyelem, hogy ennyire is jól vagyok. Nagyon hálás vagyok az orvosomnak, hogy emberileg ennyit segített rajtam. Nem bírtam volna ki nemcsak testileg, de lelkileg sem ezt a hosszadalmas kórházi betegséget az Ő embersége, segítsége, türelemre intése nélkül. Isten áldja meg Őt minden lépésében!

Persze vannak még a mai napig is kisebb-nagyobb visszaesések a gyógyulásomban, de ezek csak azért vannak, hogy soha el ne felejtsem, miből hozott ki Isten, milyen körülmények között kaptam vissza az életemet.

Ha nem lépünk túl a bánatunkon abba belebetegedhetünk még jobban. Nagyon erősen kell a kétségbeesés ellen harcolni. A gonosz mindent megtesz, hogy gáncsot vessen az igaznak. De úgy érzem szükségünk volt erre a betegségre. Talán azért, hogy jobban összekovácsolódjunk a szeretetben.

Egymáshoz és Istenhez is közelebb kerültünk ez alatt a hónapok alatt. De nemcsak a családknak, hanem az ismerősöknek, szomszédoknak is hasznára vált ez az időszak a szeretetben, összefogásban egymás megértésében.

A több mint három hónap alatt megtapasztalhattam Isten erejét, hatalmát és kegyelmét. Nagyon fontos volt, hogy nem engedtem teret az elkeseredésemnek, a lázadásnak. S hogy megtanultam, hogy nemcsak önmagammal törődjek, hanem vállaljam fel mások – a család, a barátok, sőt a betegtársaim gondjait és szenvedéseit is. Úgy gondolom, hogy ez olyan teher volt a családk életében, amit nem Isten adott, de Isten megengedett. Legnagyobb változás volt az életemben, hogy szívem meglágyult. Sokszor ítékeztem, kritizáltam másokat, hamar megsértődtem minden kis dolog miatt. De ebben a halálközeli állapotban megtanultam szeretni másokat, hálásnak lenni a legkisebb jóért is.

Sokszor néztem az ablakból a kinn sétáló és utazó embereket és azt gondoltam: de jó nekik, és mégsem tudják értékelni sokan az életet, az egészséget. Én megtanultam ez alatt a hosszú idő alatt hálát adni mindenért. Nemcsak az egészségemért, a családomért, a szeretetért, de a napfényért, a madarak énekéért, s mindenért amit az ember olyan természetesnek vesz, például a levegőért is, amiért napokig küszködtem a kórházba kerülésem elején. Hálát tudok adni már Istennek, hogy csak ennyi bajom van és nem több!!!

“Ha valaki hitben hal meg, az az Úrban hal meg.”

A halál egy új élet kezdete, s a hívő embernek Isten örök életet ígért. Félünk a haláltól, holott mindenki tudja, hogy ez előbb-utóbb bekövetkezik. de azt gondoljuk, hogy ez ránk nem

vonatkozik. S ha közeleg kétségbe esünk. De a halálközeli állapot után megtanultam, hogy Jézussal élve sokkal könnyebb megbarátkozni ezzel a gondolattal is!

Amikor olyan súlyos állapotban voltam, nem volt erőm Bibliát olvasni, imádkozni, mert a saját fájdalmaim, betegségem körül forogtak a gondolataim. De tudtam táplálkozni az előzőleg hallott és olvasott igékből, mert Isten elkészítette addigra a szívemet. Néhány igevers a Bibliából gyakran eszembe jutott:

”Ne félj, ne csüggedj, mert én veled vagyok”

”Békességet adok néktek...”

”Mindenre van erőm a Krisztusban.”

Ilyen és hasonló igékkel már jó előre felkészített Isten arra, amik majd bekövetkeznek az életemben.

Azt gondolom az én életemben is szükségszerű volt ez a nyomorúság, hogy megtisztuljon a szívem, hogy ne a magam bajai és sérelmei körül forogjanak a gondolataim, hogy együtt tudjak érezni jobban a szenvedőkkel, nyomorultakkal. Meglátatta velem Isten, hogy semmi jót nem jelent az ember számára, ha nincs benne szeretet, alázat, könyörületesség.

Rá kellett jöjjek, hogy nem a bűneim miatt történtek ezek a dolgok, hanem Isten dicsősége miatt. Újból végigmennék ezen

a hosszú és kínokkal teli úton, aminek egyetlen percét sem cserélném el a világ minden kincséért sem! Hálát adok Istennek, hogy megengedte mindezt az életemben, ezt a rengeteg testi, lelki szenvedést, amire szükségem volt. Megtanultam, hogy békesség töltse be a szívemet, megtanultam megelégedett lenni az életemmel, és azt, hogy képes legyek másokkal, mások szenvedéseivel, problémáival törődni. Nem zúgolódní a múltam, és nem aggódní a jövőm felől!

2003. V.

Fiamnak

A legdrágább nap volt
számomra biztosan
mikor végre megláthattalak
kisfiam.
Kit kilenc hónapig
a szívem alatt hordtam,
s gyötrő kínok után végre
karomban tarthattam.
A fájdalmat, szenvedést
rögtön elfeledtem,
mikor éhes kis szád
keblemre tehettem,
s kicsi kezed az arcomhoz
tetted,
ennél szebbet anya
nem érezhet.

Már felnőtt vagy,
 lassan te is apa,
mégis nekem csak az én
 kisfiam maradsz.
S ha majd egykor beteg leszek
 vagy meghalok,
ne feledd soha, hogy én
 az Édesanyád vagyok!

Egy fény születése

A legcsodálatosabb fény voltál életemben
mikor ráébredtem, hogy ki vagy!
Ötven évig vártam erre,
s csak hosszú hetek múlva
eszméltem fel e drága lélekre.

Ki oly széppé tetted a borzalmaim idejét
bátorításoddal, kedves mosolyoddal,
jelenléted erejével
mi lényedből kisugárzik
feledtetve minden kínom gyötrelmeit!

S mily szívszorító fájdalom,
hogy csak egyoldalú e fény és vonzalom!
Mert kínok kínját érzem szüntelen,
ha arra gondolok,
miért nem lehetsz nekem?!

2003. V.

Köszönöm Neked!

Köszönöm, hogy megláttattad
velem a Napot,
mely életem egén oly sokáig
sötéten bolyongott.

Köszönöm, hogy fény voltál életemben,
és hogy bearanyoztad szenvedésem
napjait jelenléteddel!

Köszönöm, hogyha már
elszállt is felettem az idő,
Te mégis észrevetted bennem
mi a nő!

Köszönöm a kedves mosolyodat felém,
melyből szeretet áradt
kínjaimat feledtetvén!

Köszönet mindenért, ami olyan szép,
de fáj nagyon!
Most még itt vagy, sóhajt lelkem,
de a holnap a reményvesztett magányom!

Köszönöm, hogy visszaadtad, ha csak
gondolatban is, az élethez való kedvemet.
Köszönöm, hogy megmentetted az életemet!

2003. VI.

Nevetés

A legjobb dolog
a világon a
NE-
VE-
TÉS.

Hömpölyögve
sugárzik
szerteszét.

Egyik embertől
a másikig
tekereg.

Szétárasztva
örömet, vidámságot,
szeretetet.

Emlékedre

Az életem csupa keserűség,
mély bánat tovább nélkülöd.
Ki számomra elérhetetlen vagy, s mégis
tisztá szívből, őszintén, az életemnél is jobban szerettelek!

Ki keserű és szomorú napjaimban
annyi szépet és örömet nyújtottál nekem.
Ki oly közel, s mégis oly messze vagy tőlem,
Isten áldjon, s békesség legyen veled!

Elbúcsúzom Tőled mély fájdalommal,
kit annyira szerettelek,
s eltemetlek szívem mélyén örökre,
de soha el nem felejtelek!

2003. VII.

A szeretet

Sose azt várd,
 hogy másoktól
 KAPJÁL,
hanem mindig azon légy,
 hogy Te
 ADJÁL!

Ez a legszentebb. És
 legszebb dolog az
 életedben,
életcélod a belőled
 áradó
 szeretet legyen!

Feledékenység

Ülök a szobámba'
búsan merengve
nézem a fiókom
elkeseredve.

Kutatom a tablettám
mérgesen, keresve
hol van a Cavinton
dühöngők rettegve.

Indulnék a boltba
de nincs meg a pénztárcám.
Jaj hol van a kulcsom,
hogy az ajtót bezárhatnám?

Nem találom a gyógyszerem,
mely eszembe jutatná.
hol van a Cavinton
hol találhatnék rá?

Hol a szemüvegem?
Keresem kutatva
hátha jobban látnám
a fiókban elbújva.

De hol a Cavinton?
Elfelejtettem!
Eszembe nem jut
hová is tehettem?

Mennék az orvoshoz
a gyógyszert íratni,
de nem tudom mis is az,
mit feledésre kapni!

De egyszer csak meglelem
az asztalon előttem.
De jaj elfejtettem,
miért kell bevennem?!

Jelen, múlt, jövő

Istenem! Boldog csak Veled lehetek,
Békét, boldogságot csak Benned lelhetek,
Örvend a lelkem, hogy megismerhettelek,
A rögzös keskeny úton Téged követhetlek!

Mert megváltottad lelkem az örök haláltól,
A borzalmas kínnal, s szenvedéssel egykor.
Istenem, ennyire csak Te szerethetsz engem,
Köszönöm, köszönöm e végtelen kegyelmed!

Úgy eltolnám az időt, életem tengerén!
Vajon tettem-e valami hasznosat-e én?
Fel tudok-e mutatni valamit majd belőle,
Ami jó volt, s maradandó lehet örökre?

Radnai Katalin

Szeretlek

Vágyom rád,
mint sivatag vándora
a hűsítő vízre,
mint fuldokló
az éltető levegőre.
Te vagy nekem
az Ég, a Föld, a Tenger,
te vagy nekem MINDEN!
Ezt ne felejtsd el.

Jégvihar

El se kezdődött
mégis csak volt,
az álom szertefolyt.
Dühödtt kínomban
eleget szenvedtem,
érzéseim bekebeleztem,
megemésztettem,
a múlt már nincs,
jelen, jövő hideg,
gyűlölök mindent!
Jégcsap lett a szívem.

Emlék

Valami elmúlt rég,
a szíved már oly kopott,
nem jön a jó és szép,
a boldogságot csak lopom.

Minden megváltozott,
a múlt elszállt,
de te örökre velem leszel
míg létezik a világ.

Miért volt a sors ilyen velünk?
Hogy létezzek nélküled?
Lelkembe vésődött örökre
milyen szép volt veled.

Ha átöleltél elmúlt a rossz,
szikráztak a fények,
most a csillagokat kutatom,
ha felnézek az égre.

Álmomban kísért a két szemed,
a szerelem két tükre,
de te elszálltál, s nem jössz vissza
soha senkinek.

Somossy Katalin

Karácsony

Fehér lepelként
boldog szélként
kacag a hó a táj felett,
a hófelhők szürkésége alatt,
s fehér örömként árad a
hó és a fény a tájon át,
s a szerető emberek tudatán.
Fenyő-álmú ünnepek
ölelnek, szeretnek,
adnak meleget,
és adunk mi is szeretetet.
Háromkirályok ünnepén,
Karácsony boldog fényében
nevető csillagokban
ragyog a szeretet.

Őszi eső

Vonuló fecske rajok
rácsozzák az eget!
Fehér ködтарajok
ólomszürke messzeséget.

S lenn a földön,
ősz ül már minden kövön,
lágyan simul földdé az avar,
zümögve zizzen ezer rovar.

Búcsúzó haladó színek,
sárgává lett zöld levelek,
ritkuló vöröslő lombok,
ősi, édes rothadó szagok.

Bronzba ködlő ágak,
hervatag virágok,
s az eső... gyászdobként pereg,
az elmúlt nyáron kesereg.

Karácsony fényében...

Karácsony éjjelén
angyal suhant a tájon át
csillagokat szórva
égre,
földre,
gyertyát gyújtva a fenyők ágain,
fényt adva a magányos szívekben,
kik könnycseppes fájdalommal
zokognak egyedül, hiába minden
s az öröm, hogy megszületett az Isten fia.
Háromkirályok viszik a hírt
s adnak árvult szíveknek gyógyírt.
Karácsony éjjelén
angyal suhant a tájon át
csillagokat szórva
égre,
földre,
melegséget adva emberi szívekbe.

Szabó Sándor

Halál arat

Halál arat rendet,
lángtengerrel mossa az eget,
füsttel takarja a napot.

Magányosan lépdél,
meg-megáll a gólya,
vakon ejtegeti fejét,
kutatva az izzó porban.

Elveszítve a tűzben,
jövőnket temetjük a múltba...
fakad-e még itt élet?

2002. 07. 27.

Meghitt karácsony

Fehér fátyol hull alá
a hideg némaságra,
eltakarva múló pillanatát
a meghitt karácsonynak.

Dideregve bújunk össze,
élve az éhes mának,
rabszolgamunkánk bére
csak délibábja sorsunknak.

De a zöld fa csillaga
még fényesen ragyog,
szívünkbe égetve a Megváltót,
ki nem hagy el soha.

2002. 12. 25.

Az óév

pillangóként tovalibben
könnyedén a világ terhével,
hátrahagyva álmainkat
az örök körforgásban.

Eltűnt egy pillanatra,
jövőnket a múltba dobta,
hogymét újjászületve
ébresszen újévre.

2002. 12. 27.

Harmadszor

Harmadszor takarja be
fehér takaró a tájat,
virít jégvirág az ablakon,

ezredszer nyugszik le
szerelmüktől forró nap
a szilveszteri alkonyon.

Ölelésedben a rohanó idő
áttetsző hópiheként lebeg
az áthatolhatatlan hóesésben,

alámerülve szemeid kékjében
észrevétlen telnek az évek,
nincs múlt, jelen és jövő.

2002. 12. 31.

Szürke sorsomon

Süvítve tör utat
a fagyos északi szél,
kisöpörve téli álmomat,
mely tavaszt ígért.

Száraz hideggel marja,
tépi arcomról a húst,
de a túlélés nagy úr:
kell kenyér holnapra.

A vak sötétből indulok,
hó világítja utamat,
ha letelt a robot,
jövőm idézi múltamat.

Újra és újra, monoton
forgatva a kereket,
taposok szürke sorsomon,
míg elakad életem.

2003. 01. 06.

A jégvirágom

Ezüst ruháján
vidáman táncol a fény,
jeges pillantásán
az idő pihenni tér.

Tovaszállt bánatom
betakarja az egyhangúság,
egy édes-savanykás,
elfelejtett álom.

Alámerülök a végtelenbe
érzelmeim mezején,
szirmok puha ölelése
ringatja szívem bölcsőjét.

Csokrot szakítanék
szerető hitvesemnek,
de jégvirágom könnyedén,
érintésemre tovalibben.

2003. 01. 16.

A NŐ

Rám néz szemeivel,
és repít az időtlen
ézelmek bársonyos szárnyain.

Teste izzik a kéjben,
beragyogja szürke életem
meg nem álmodott álmait.

Tüzes szerelmétől égek,
áldozva érte szívemet
az örök pillanatok oltárain.

2003. 01. 28.

Kövess!

Sóvárogva lesem szemeid
zajtalan keresését,
elveszve érzelmeim
riadt mezején,
ellopott jelenem
táncoló vágyaiban
láthatlak szüntelen,
engedd, hogy szeresselek,
kövess álmaimban!

2003. 01. 28.

Istennőmhöz

Vénuszom vagy te,
aranyos fénysugár,
lelkem dobogó szíve,
elvarázsolt rózsaszál.

Nappalom és éjszakám,
tekintetem éke,
imádott igazság
nefelejcs reménye.

Nektára szerelmemnek,
asszonya életemnek,
pillanatom a jelenben,
istennőm jövőmben.

Verseim múzsája,
egyetlen vágya,
rólad énekelek:
szeretlek, szeretlek téged!

2003. 02. 02.

A tavaszi nap

Millió csillogó hópehely
zizegve táncol a hajnalon,
a kavargó északi széllel
siratják a jeges tegnapot.

Felsiklik a borús égre,
szítja tüzét a nap,
egyetlen gyengéd érintésére
érkezik a tavasz.

Nyitnikék, nyitnikék,
hirdetik a cinegék,
ébredj erdő, s rét!

Nyíljatok büszke hóvirágok,
fakadjatok zöld hajtások,
megjöttem, köztetek járok.

2003. 02. 25.

Nappal és éjszaka

Szikrát szór a holdfény
a hó megfagyott testén,
hideg széllel lökdös,
kergeti a rohanó időt.

Óvatos lépteim tovareccsennek,
visszhangjuk ébreszt reggel,
elfelejtett álmoktól gyötörve
sietek árnyain mögötte.

Nappal és éjszaka,
peregnek porszemként egymásra,
a pillanatokra nehezedve
forognak örökre.

2003. 03. 02.

Vak kerget elvakultat

Leszáll vörös szárnyain
a sötét éjszaka,
elmosódó ködös határain
a holnapért szól az ima.

Vak kerget elvakultat,
elsodorják ki eléjük áll,
ha kell gyilkolnak,
kezükben élet és halál.

Fegyvereik idézik a napot,
rakéták és bombák
felvillanásai vetnek árnyékot,
vérben úszik a holdvilág.

2003. 03. 27.

Monoton zúg

Monoton zúg, morajlik,
mélyen agyam tekervényeibe,
fáradt lelkembe költözik,
szórja átkait a csöndbe.

Egykedvűen taposom éveim,
kezemből eszik a tízezer,
míg otthon családom éhezik
a fölényesen kifizetett éhbéren.

Megtört testembe takarózik
porig alázott önérzetem,
gyötörnek lázas álmaim,
majd újra robotra ébredek.

Örökké zúg, morajlik,
emel vad örvényébe,
húz tüzes láncain
előre megírt jövőmbe.

2003. 04. 16.

Alszik a város

Sötét takarót húz
magára a város,
pislákoló szemeivel
álmosan hunyorog...
távolból a gyár fűj
tíz órát mérgesen...

Hangyaemberek jönnek
fáradtan, megtörve,
a buszt várják
ásítva, még ébren...
majd búcsút intve
mind hazatalál...

Halk morajlással alszanak
a szürke betonóriások,
csak a villamosok csörgő
vascsontjai morognak
a kihalt utcákon –
ólomlábakon jár az idő...

2003. 07. 02.

Magasan repülök

Magasan repülök
a felhők fölött,
csak a néma magány
siklik árnyként
érzelmeim után.

A végtelen tér
lobogó fáklyaként
égeti szét jövőmet,
a nap felé csábítva
Ikarosz szívemet.

Életem lomha
kerekei csikorogva,
szétesve megállnak,
az örök szerelem
tüzébe hullnak...

2003. 07. 05.

Menekül a jövő

Leperegnek az évek,
koptatva fiatalságom
merész álmait,
kedvesem szemében
megcsillan halántékom
őszülő tincsein
a rohanó idő.
Fásultan kergetem,
élem pillanatait,
megragadva tovatűnő
kóbor hullámait
langyos tengerében,
menekül a jövő
elfojtva reményem
az elmúlás völgyein,
lassan, csöndben.

2003. 08. 05.

Nincs menekvésed

Könnyedén tovaszáll
a reggeli hűvös
szellők szárnyán,
ajkairól hűvös
kéjes ének
ereszkedik a földre,
rabul ejtve
minden tetted.

Megfogott végleg,
rohanva éled
az éhes pillanatokat,
kergeted álmaidat,
de nincs menekvésed:
kiégette lelked,
marionett-bábként
rángat a pénz.

2003. 08. 27.

Novemberi hajnal

Köddel köszönt a hajnal,
testének hideg érintése
csillogó rügyeket csal
a csupasz ágak végére.

A cukormáz asavartakarón
meg-megroppannak lépteim...
előttem megriadt vaddisznók
csörtetnek az erdő csapásain.

Feleszmélve én is megtorpanok...
a sereghajtó még rám néz,
majd eltűnik a bokrok
homályba vesző mélyén.

A madarak vidám énekében
már ébred az álmos nap,
csókjának forró tüzeiben
olvad a novemberi fagy.

2003. 11. 05.

Szabó Zsolt

A szeretet ereje

Ha e zord időben előnti lomha
vérünket a karácsonyi mámor,
mert eltalálta szívünket Ámor
tüzes nyila, a szívünk majd elmondja
helyettünk, mennyire szeretünk, hogyha
itt a szeretet ünnepe, s százszor
szép ruhában játszik, szinte táncol,
színekben pompázik a karácsonyfa,
s fényének meghitt varázsa átjárja
szomjúhozó lelkünket, hol meleg
szívünket a szeretet körbezárja,
mint oltalmazó angyali sereg,
s minden lázas dobbanását vigyázza,
amíg a csúcson csillag díszeleg...

A szeretet ünnepén

Újra hóval takaróznak a Föld
ormai, szép, zöld
szépségébe a természet belefagyott,
a táj hűvös, halott.
A reszkető utcák fásultságát
halk fények járják
be untalan, s színek szerenádja táncol
ablakon és házon.
A légkörben mínuszok dolgoznak,
s hideget hoznak
bársonyos bőrünkre, de mi mégse fázunk!
Szeretetre vágyunk,
ez fűti keblünket... S a szeretet
ünnepén lelket
lehel szívünkbe a boldogság illata,
életünk csillaga,
hiszen, míg kéz a kézhez, mint szív ér,
szeretni nem kér...,
mert szeretve szeret.

Ámulat

... s bársonyosan selymes, üde keze,
csillagfényben úszó, mélykék szeme
szerelemtől könnyes tekintete,
szívének vérpezsdítő melege

megérinti lázas lelkemet,
s tüzes testünk összeforr a vágytól,
s én ölelem, csókolom őt százszor,
ölelem, mint szirén szellemet

a szél, s elmerengnek karjain
csengő hangú, édes csábításán –,
és már csüngők rózsás ajkain,
mint szerelmes könny a szempilláján...

S míg kezem szeme felé halad,
a könny lehull, a kép megszakad,
majd egyszerre csak valami villan... –
Csipog a telefonom – reggel van.

Emlékek

Már nem emlékszem a meleg hangra,
mely meglékelte fagyos szívemet,
s megkavarta forrongó véretem,
ütemesen a kongó harangra...

Már nem emlékszem a vidám szóra.
Talán elfedte a bú s a bánat,
mint hóvihár a megkopott tájat, –
egy világot intve nyugovóra.

De emlékszem még kökény szemére,
s orcájának azon kis helyére,
ahol félénken, de megcsókoltam. –

Az emlék mára darabokra hullt,
örökre eltűnt a jelen s a múlt, –
mert én csak a jövőre gondoltam...

Mit ér a szó?

Mit ér a szó,
ha csak elakad torkomon,
s csak szívem szavai
rajzolódnak ki arcomon?

Mit ér a szó,
ha számmal el sem mondhatom,
miként és mennyire
szeretlek Téged, angyalom?

Mit ér a szó,
ha már nem hallgatja senki,
és szomorú szívem
szorongva, de elfelejti?

Mit ér a szó? –
Egy nagy tövises virágot,
mely mögött már nem is
Látom tisztán a világot...

Szenteste

álmosan pislákolnak szemeim
a karácsonyfa fényeit nézve
ezernyi álmot láttam a színek
múló árnyékában felidézve

a jelent s múltat majd a jövőndőt
vélttem elsuhanni a sötétben
figyelő tekintetem nem pihent
ébren álmodtam mint a mesékben

Túlbecsült álmok

Egy halk pillanatig sem volt csendben.
Lángoló érzelmek tusája
dúlt-fült már felolvadó szívemben,
és éreztem: mennyire fáj a
szerelem.

S mintha napfény olvasztana havat,
úgy olvadt fel csókod arcomon.
Még öröknek tűnt minden pillanat,
míg ajkad ízleltem csókomon.
Szeretted.

Szerettük egymást, mint test a vágyat,
mint sötétség a holdvilágot,
nappalok a múltó éjszakákat,
mint női szívek a virágot
tavasszal.

Éreztük egymást, mint vér az eret,
ha átjárja szívünk képzetét,
mely Téged már mindörökre szeret,
és őrzi szerelmünk életét-
halálát.

Mint égen a hullócsillag fénye,
félve suhant végzete felé.
Kívántam én, hogy ne legyen vége,
bár tudtam, a Sors már elnyelé
álmomat... –

Szeretném ölelni még testedet,
érezni még egyszer illatát.
Csókolnálak, de immár nem lehet,
csak emléked íze járja át
nyelvemet. –

Ezernyi álom halt meg azóta.
Már csak a Remény él egyedül.
S Ő, ki szívem sebeit ápolta,
most lassan, álmosan elmerül
lelkemben...

Szemeim alkonyán

Tétova órák illannak
tova, elhullanak meddő
gondolatim, időt nyelő
gyöngéd tavaszi sugallat-

varázs szórja elbűvölő
álmát, s szemeim merengve
szunnyadnak le, majd egyszerre
múlttá lesz a jelen s jövő

eltűnik homályos, de szép
álmaim szívébe, a sors
ködös fellegébe, ahol
csak a tiszta szeretet él. –

Téli enyhülés

Csak nézem egy lehulló hópehely
hófehér színét, fagyos téli álmát,
elköszönő selyme sudár tisztaságát...

Földre érve még hideg vízcseppé
hevülve fürdeni látom a sárban,
majd színét veszelve eltűnni a mocsárban. –

Már fölolvadni látszik a világ,
mikor reggelente az új nap felkel,
s megtelik a lég mentol ízű meleggel.

S én újra érzem a napfény csípős
csókját, kincset érő téli pillanat,
mely gyorsan elillan, míg ködbe fül a Nap. –

Korai még e földi enyhülés!
S míg a bús természet új tavaszra vár,
aluszik az élet s álmodik a halál...

Szerelem

Valami elárasztja tűzforró testemet.
Valami megdobogtatja alvó szívemet.
Valami kellemesen fájó, furcsa érzés.
Hát ez lenne a szerelem? – ostoba kérdés...

Villámok tüzében

Mindig tiszta fényben ébredt,
S szemébe is visszafénylett,
Mint hűvös hegycsúcs friss hava,
Az őszi képek illata.
Derűs felleg fátyolában,
Hús fénycseppek záporában
Ázott e Flóra örökre,
Ázott a Rózsa között... –
Ugara napra változott... –

Aznap a fény vízben hevült,
Mikor az égboltra felült
Légörvények lágy ölében
Ringatott felhők körében
Vihar született halálra,
Majd halált zengő szavára
Az Ég a Föld kezét kérte,
S villámmal fizetett érte,
Minek tüzében egy Flóra
Ázott... Ázott már a Rózsa... –
S látod, „aznap” halált hozott... –

Most köd takarja a Mezőt.
Oszlatni, Nap nem ad erőt,
Pedig, míg vér érint eret,
Addig még ész ért, szív szeret. –
Azért a gyászt nem felejtjük.

*A 2001. szeptember 11-ei, az Egyesült Államokat ért
terrortámadás áldozatai emlékére...*

Csak egyszer

csak egyszer láthatnám
gyönyörű mosolyát
a lehulló alkonyat
utolsó percében
ha a vak csillagokkal
elvarázsolt égen
a Hold ezüstös fénye
fonná be dús haját
csak egyszer láthatnám
gyönyörű mosolyát
ha szemem pillájának
sűrű köntösében
felgyülemelő szerelmes
könnyecseppek egészen
homályossá mosnák szét
képzetem világát
csak egyszer láthatnám
gyönyörű mosolyát
ha csókolni hajolnék
ajkait merészen
akkor édes álomba
merülnék el ébren
álmodnám kivirágzó
szerelmünk tavaszát
csak egyszer láthatnám
gyönyörű mosolyát

Szeretni, Téged

Szeretnék szemedben égő fáklya lenni,
Szeretném könnyeid égve elfeledni;
Őrizni világát, éltetni a fényét,
Lobogni látni a szerelem reményét.

Szeretnék hajadban nyári napfény lenni,
Selymes fürtjeiben meleg fürdőt venni;
Fényemmel befonni százszorszép erdejét,
Arany fotonjaim hullatnám szerteszét.

Szeretnék kezekben vörös rózsá lenni,
Szeretném szálamat szíved fölé tenni;
Bársony szirmaimmal orcád simogatni,
Lecsorgó könnyeid kelyhembe itatni.

Szeretnék lelkedben örök álom lenni,
Kedvesed képében mindig megjelenni;
Pajkosan szórní szét lényemnek varázsát,
Kitárni előtted virágzó virágát.

Szeretnék szíved szerelmes húrja lenni,
Szeretném ódámat neki elpengetni;
Örökre érezni lelkének melegét,
Húromnak hangjait zúgatnám szerteszét. –

Egy csillag mosolyog Rád a messzeségből.
Hajnalodik, de nem tűnik el az égről.
Szeretne szívednek derűs fénye lenni,
Örök szerelmet szerezni, csak szeretni,
TÉGED.

Tárnok Mihály

Karácsonyi kalács-idill

A bejgli sül. Finomdejó ízét,
A szájamban érzem.
Feleségem kinn a konyhát dűlja,
Érdemtelen-értem.

Bohókás csínnyel mögé osonok,
Csak szorítom egyre,
Te durva férfi, egyetlen társad...
Hát még is szeretne?

Szeme sarkában fények csillognak,
Perdül, sűrög-forog,
Ha titkolja is, látom én ahogy,
Gyűlnek a mosolyok.

Kész van a kalács, érte kapkodok,
Éppen tetten érve;
Ne légy ilyen torkos, szedte-vette!
Ez lesz ebédre.

Ünnepi ebédől ellustulok,
A pamlagra vágyom...
Még érzem amint igazítsz egyet,
Kedvenc kispárnámon.

Karácsony (1944)

Nem hull a gyertyafény a fára,
Még vár az ihletett remény,
De tudom, hogy jó, nem sokára,
S egy régi emlékről mesél...

Kisfiú voltam nyurga, kócos.
Akkor is ünnep volt talán?
Könyörögtem a Télapóhoz,
Legyen egy kis karácsonyfám.

De bombák víjjtak, föld remegett,
Anyámnak ölébe bújtam.
Kicsiny eszem rémképet festett,
„Miatyánkot” elmakogtam.

Sercen a gyufa, ég a gyertya,
Langy szobába hív a BÉKE!
Kis unokám danadázgat
Karácsonynak ünnepére.

A rémes árnyak messzi járnak,
Milyen jó e csendes este.
Kezét fogom az unokámnak,
Ki rácsodál könnyes szememre...

Karácsonyi féltés

Konok magamba folyt' nálak Téged,
Hogy bentről halljam suttogó hangod,
Vagy úgy várnálak nyitott tenyérrel,
Becézgetve...mint riadt galambot.

Oly önzőn féltve rejtenelek el,
Ne lássanak, ne tudjanak Rólad,
Verset mond' nek vagy csodás dallamot,
Dúdolnék...álomba ringatókat.

Csak maradj nekem Te; létem, hitem,
Látod így érzek karácsony tájon,
Kinn a fagyos tél, jeges kezével,
Szívembe markol, remegek, fázom.

Tüzem legyél, ki nyarat varázsol –
Vörös rózsával, illattal teli,
Fésűm is, amely őszes hajamat –
E ziláltságban elrendezgeti.

Mindened leszek, csak nyújtsd ki kezéd,
Nem többre-több, mert már ilyen vagyok,
Egy érintés és itt a szobánkban,
Sziporkáznak a fán a csillagok.

Karácsonyi hangulatban

Úgy már nem hiányoznak a szavak,
Már nem kitörő a kedved,
De ne hidd, hogy nem érzem hiányát,
Simogató két kezedenek.

Úgy már nem hiányzik az ölelés,
Hulláma sem borzolgat már,
De jó tudni, ahogy visszavárod,
A szép percek hangulatát.

Ülj ide mellém, a csend andalít,
Mosolyod lányos, szép, meleg,
Felidézik azt az éjt, a májust,
Amiben megismertelek.

Végre beszélni kezdek, és látom,
Jössz a visszaúton kedves,
Milyen jól illik a párafátyol,
Ábrándos tekintetedhez.

Halk tánczene szól a rádióban,
Felkérlek, lépkedünk bátran,
S a karácsony békés hangulata,
Vendég lesz a kisszobánkban.

Varga István

Az utolsó karácsony-este

Dobott még csutkát a tűzre. Nézte, hogy emésztik fel a lángok. Fogatlan állkapcsával szavakat morzsol, csak úgy maga elé, önmagának.

Úgy sincs kihez szólnia már évek óta. Az idén már fát sem öltöztetett... Nincs kinek. Magának már nem kell. Akit ismert, szeretett, az agyagos földben nyugszik mind.

Egyedül maradt. Egyetlen társasága önmaga, no meg a bodri, az a kóbor eb aki meglátogatja minden este. Ma még ő sem jött.

Azt várja. Figyel minden neszre hátha itt van már. A szenteste hátha nem múlik el egyedül. Rajta elmélkedik. Csak este jön meg mindig. Kaparássza az ajtót, majd leheveredik a sparhet mellé. Onnan les nagy kerek szemével.

– Gyöhetne mán. – mormolja magában, ki-kilesve az ablakon, mintha a sötétbe belelátna. Úgy várja, mintha kedves fia lenne. Mosolyodik el magán.

No hiszen, ő ott maradt a fronton még 44-ben. Annus, a drága Annuska, kicsi felesége egy őszi éjjel költözött el a másvilágra. Immár öt esztendeje. Egyedül maradt. Belefelejtkezik a tűzbe.

Soká ocsúdik gondolataiból, valaki veri az ablakot, a nevét kiáltja.

– Jóska bá! Nyissa ki!

– Ki a? – Kérdi tétován, majd lassan föláll, odaballag az ajtóhoz.

– Zoli vagyok, a Kovácsék fia. – Mondja egy fiú hang odakint. – Nyissa ki kegyelmed, baj van!

– No. Mi baj? Nálatok van valami? – Kérdi az öreg meglepetten.

– Kívánok Jóska bá! – Indul meg a szó a riadt fiúból. – Nem otthon, hanem a bodrival. Meglőtte a Tóthék fia az apja puskájával.

– Jézus Úristen! – Kiált fel, s kapja a kalapját, csak úgy ingesen szedi a lábát a fiú után. – Hol van, te fiú?

– Nálunk a csűrbe. Oda vánszorgott szegény pára.

A vak sötétben feltámadt a szél és vinni, hordani kezdte a havat.

A hideg áthatolt mindenben, még a fiú subájába is bebújt, de az öreg nem bánta.

Így ingben sem fázott, csak a kutya élne még. Ez járt fejében. Csak ezen az estén ne pusztulna el szerencsétlen.

Lassan odaértek a Kovácsék csűrjéhez. Bementek a nagy ajtón, Zoli világot gyújtott a petróba.

– Itt van la. Szegény pára.

A csikasz jószág az oldalán feküdt a szalmán, hátsó combján éktelen seb.

Az öreg körbe járta, csóválta fejét, majd szó nélkül ölbe kapta.

Lassan, görnyedve elindult kifelé.

– Na gyereünk kedves haza. – Szólt szelíden, mintha az eb értené.

Hosszú volt az út. A Zoli fiú hiába ment elől a petróval, a hideg ellen nem segített. Érezték mindketten, nagyon hideg van. Beérve a kisházba, letette a tűz mellé az öreg a kutyát, majd maga is ledült a karszékbe.

Erősen pihegett, akár a hű vendége.

Jézus születésének éjjele virrasztással telt. Hajnalra kimúlt a sovány pára.

Zoli ott maradt reggelig. Ő temette el az öreg eperfa alá.

Majd kihívta az orvost a Jóska bához.

Nagyon zihált ő is szegény.

Három nap múlva elvitte a tüdőgyulladás. Egy kívánsága volt a paphoz, vetett ágján. Őt is az eperfa mellé temessék, hogy legyen vele a hű társ.

A zsákmány

Az öreg kukás szutykos vállára dobva zsákját, bandukolt végig a tenispálya soron. Tudta, hogy rossz helyet választott csikk-keresésre, de máshonnan már elzavarták.

Hirtelen felcsillant a szeme. A salakpálya tövében megcsillant valami. Lehajolt érte. Fölvette, mocskos kabátjában megtörölte, s feddően megszólalt.

– Te piszkos csavargó üvegszemem, most beteszlek a helyére!

A szatyor

A fehér szatyor ott pihent a kuka tetején.

Senki sem figyelt fel rá.

A reggeli sürgés-forgásban mindenki elment mellette. A szatyor meg csak ült és várt. Várta vissza a gazdáját körútjáról. Mintha egy közönséges műanyag szatyor gondolkodna.

A szatyrokról, mint tudjuk nem beszélünk úgy mintha egy élő személy lenne, mert élettelen tárgyak...

Mégis...

Ez a szatyor valahogy azt a benyomást keltette az emberben, hogy más mint a többi dolog a környezetünkben. Olyan fenségesen biggyeszkedett a kuka tetején, mintha az nem is szeméttároló lett volna, hanem valamiféle trónus, melyet direkt az ő számára készítettek, csak neki, csak most erre az alkalomra.

Egy gyermek sétált a tároló felé, és óvatosan körülnézve, nehogy valaki meglássa, a szatyorért nyúlt. Amilyen gyorsan csak tudta, lekapta a helyéről és az összecsomózott fülét kibogozva, belenézett. Bánatosan felemelte üstökét, maga elé bámulva csak ennyit mondott:

– Csak szemét. – Felemelte a kukatetőt, és bedobta a szatyrot, tartalmával együtt. A vén nyárfá, aki látta mindezt, hiszen már sok-sok éve ott ácsorog a kukasor mögött, felsóhajtott:

– Bizony, bizony, mindenki oda jut, ahova a belső tartalma juttatja. – Sóhajtott még egyet és elszenderedett a reggeli napsütésben.

Alszanak a fák

Alszanak a fák.
Tündérek élnek álmainkban.
Fagy sem járja át
kéregtestű ruhájukat.
Tar földeken állnak.
Lomb nélkül, csupaszon.
Este madár is hálhat
égre meredő ágaikon.

Bolyongás

Násztáncát járja Vénusszal a hold.
A csillagok buján nevettek.
Alattuk henyén terült el a sáros út.
S én szótlan figyeltem a lomha estet.

Lámpafényben macskakő mosolygott.
Jóllakottan szuszogtak a házak.
Utolsó útját zörögte a villamos
köszöntve a szendergő utcákat.

Szakadt kutya szaladt el mellettem.
Szánalom foltozta bundáját.
Mi riadt szemében, az itt bennem.
Holnap ha kell, ki adna ennem?

Lassan lépkedtem a borongós estben,
múltammal halkán beszélgettem.
Így e pillanatban vettem észre,
hogy az idő, megállt fölöttem.

Ősz végén

Megvénült már az ősz.
Sárágyában pihen.
Rozsdás testén télkirály.

Erdő száljai közt a csősz,
dolgaihoz híven,
tapogató ködben botorkál.

Számon tart,
s fejben mind,
mint gyűrűi a fákat:

Mennyi az őz, a gally,
vágott fa odakinn,
mennyi az élelem, az állat.

S kinn a szélen, tó szuszog.
Avarra ölt partja nyelvet.
S mint makacs napfény a jégre,
egy vadkacsa pár totyog.

Tűz az estben

Kerevetre telepedett az éjjel.
Zengte csendnek himnuszát.
Faggyú cseppben minden percem,
táncot lejtő fényvirág.

Pillanat, szikra lobban.
Gyufám mérge fölnevet.
Kandallóban pattogó éj,
izzik fehér szerelemmé.

Haiku

Gyöngy mosolyok
a fákra sokasodnak
zöld kövek partjain.

Moszkvai szerelem

Csörög a telefon.
Csipás lelked felriad.
Szerelem az éjszakában
minden álmot elriaszt.

Torkodban a szíved zihál.
Most e percben indián-
táncot lejt örömöd.
Igennel csomagolva zoknid, gatyád, bőröndöd .

Az ajtód nyitva marad,
kinek kell a múlt, e salak.
Jobb napok felé visz a taxi.
Gyűrűs vacsora, s minden faxni.

Lassú az út, tövissek seggedben.
Minden vagyonod egy picinyke zsebben
kiabál társáért,
mint te Natasáért, e Moszkvai estben.

Éjszaka csillaga

Kocsid megáll, vágyódón ölel a szél.
Távolban ablak fények.
Rejtve lesni sötétből a fénybe,
szíved izgatottan kalapál.
Itt állsz, fővény, homok bőröddel egyesül.
Bölcsőd a part.
Hullámok hátán kábákból formálsz szavad.
Végtelen üresség, táncol a tenger.
Hajad nedves, beletúrsz.
Rózsa illattal kedveskedik egy kósza pillanat.
Belédhasít, majd áthatol testeden a szerelem.
Itt a feneketlen sötétben, a csillagok alatt.
Már repülsz, szállsz az égen.
Nem vagy más, csupán piciny albatrosz, mit
eltölt a közelgő karácsony képe, s a szeretet,
valahol a csillagok között.

Egy egyiptomi kéjné sorsa

Vércseppek szemed bogarában.
Érzem, RÁ elhagyott.
Jelképét a gonosz elfedte,
üveg-közöny, a fény megfagyott.

Már nem álmélkodszt színes sokaságon.
Vádlón meredsz a lemenő napra.
A lelkiismeret mélyen alszik.
S uccuba lett tetteid atyja.

A dicső, s nemes tarlóig vágatott.
Magja sincs a szívnek melleid között.
Incubus vagy, vadóc, fruska,
ki haláltáncot jár a való világ fölött.

A kezdet szülte e sorsodat.
Némbernek születted, nem fiúnak.
Anyád se soká bírta az éltet.
Magadra hagyott, akár a hideg holnap.

Apád boráért neked kellet fizetned.
Kis alamizsna az elrabolt gyönyörért.
Combjaid villannak fátyol kínmosolyban,
bárki aláfékszel kövér fillérekért.

Már száraz a szem.
A volt ütlegek se fájnak.
A fuvarosor menhelyed,
miután áldoztál a halálnak.

Apád vetett a piactéri forgatagba.
Még nem voltál tizenhárom éves.
Kérdések vetéltek pancsborokba,
ő vette el szüzességed.

Nap-nap után hozzád nyúlt, karodat tépte.
A konyhakés az asztalon henyélt.
Villant egy zöld bogárszem,
jajszó a letépett, vén rongyokért.

Tapogattál a sikoly-csendben.
A penge szúrt, mikor belédhatolt.
Gennyet láttál a patakzó vérben,
a fény a lelkedben éjjé változott.

Most itt állsz, változatlan a nincsben.
Szutykos kezek markolásznak.
Ingyen nem kapsz semmit sem.
Nincs jó apa, szerető férj, csak bűzös vadállat.

Érzed, tested korhadásnak indul.
Bár még kíváncsú vagy.
Itt szerencse, méhed csupasz kő.
Létedért percek vívnak nagy harcokat.

Azon az éjjelen

mikor dudáját fújva száguldozott a szél,
mikor léptem súlyára recsegett a hó,
havat köptem a szűz-fehér útra
lelkem is kereste a meleg kuckót.
Karácsony van lelkem.

Harang kongás rázta meg a csöndet.
Az áhítat valahogy elmaradt.
A szeplőtlen tiszta estben
a magas gondolat alulmaradt.
Karácsony van lelkem.

Lábujjaim már sírva dideregtek.
Anyám! Csak egyszer haza érjek!
A fejemben kongatott az öreg torony.
Egy fohásznak én is nekiveselkedek.
Karácsony van lelkem.

Lassan, szinte botladozva
elértem a széli házakat.
Porhó folyt a nyakamon.
Nem érdekelt az áhítat.
Karácsony van lelkem.

Egy ablaknál mégis megálltam.
Bent világított a jó meleg este.
De akkor a fagyos szélben,
vágyódott lelkem a fénybe.
Karácsony van lelkem.

Láttam: a gyerekek, hogy játszanak.
Ezüst diók csüngtek a fáról.
Most érzem, jó estét köszönt rám az Isten.
Karácsony van lelkem,
s én megáldalak.

Mónika

Ha elfelednék egyszer mindent,
agyamban minden napom elmosódna,
egy név akkor is maradna (bevésődve):
Mónika

Ha csupán perceim éltetnének,
s bennem légüres tér kering,
elmém morzsái egy dolgot féltenének:
Mónika

Ha csak gyenge szellő tettünk,
s minden, mit nap elkövetünk,
bármi munka, a gondolat...
Minden mozdulat egy nevet cseng:
Mónika

Sóhaj

Minden gondolat hozzád száll,
Mint egy vágyakozásból álló madár.

Egy perc mélézés

Meleg érintés bizsergette a hátam,
mikor a sárga Volán buszra vártam.
Álltam a megállóban, s az utat néztem.
Az idő e reggelen, előttem csúszott térden.

Az alkotók arcképcsarnoka

Bognár Barnabás

Dr. Gaál Ernő

Fetykó Judit

Gárdonyi Szilárd

Hornok Magdolna

Majoros Zsuzsanna

Mohácsi Józsefné Zsóka

Mohácsy Donáth Csaba

Popity V-né M. Kinga

Radnai Katalin

Szabó Sándor

Szabó Zsolt

Tárnok Mihály

Varga István

